

719345

CHARLES G. FINNEY EMLÉKKÖNYVTÁR

Evangelizáló prédikációk

- So Great Salvation („Íly nagy üdvösség”)
- The Guilt of Sin („A bűn büntetethetősége”)
- True and False Repentance („Valódi és hamis megtérés”)
- God's Love for a Sinning World („Isten szeretete a vétkező világ iránt”)

Megújulási prédikációk

- Victory Over the World („Győzelem a világ felett”)
- True Saints („Valódi szentek”)
- True Submission („Valódi alárendeltség”)

Prédikációk az imáságról

- Prevailing Prayer („Győzedelmes imádkozás”)

CHARLES G. FINNEY

**GYŐZEDELMESES
IMÁDKOZÁS**

**PRÉDIKÁCIÓK
AZ IMÁDSÁGRÓL**

Fordította:
Vass András

Budapest, 1996

A könyv eredeti címe: Prevailing Prayer
Copyright © Kregel Publications
Hungarian Edition: Bridge Mission Society
Felelős kiadó: Dobner Győző
All rights reserved. Minden jog fenntartva.

A bibliai idézeteket a Károli.Gáspár által fordított Bibliából vettük.

ISBN 963 04 7510 3

TARTALOMJEGYZÉK

1. Győzedelmes imádkozás	7
Máté 7:7-8; Jakab 4:3	
2. Bizalom és imádkozás	22
1 János 3:21-22	
3. Mindig imádkozni kell	39
Lukács 18:1	
4. Imádság Szent Szellemért	52
Lukács 11:11-13	

CHARLES GRANDISON FINNEY 1792. augusztus 27.-én született a Connecticut állambeli Warrenben, az Amerikai Egyesült Államokban. Nevelőként, majd jogászként tevékenykedett.

A Biblia olvasása nyugtalanná tette lelke üdvösségét illetően. „1821 őszének egyik szombatján elhatároztam, hogy egyszer és mindenkorra tisztázom üdvösségem ügyét, és ha lehetséges, kibékülök Istennel. Tudtam, hogy nagy határozottság nélkül a sok tennivalóm megakadályozhatja céltom elérésében... Hétfőn és kedden növekedett a világosságom, szívem azonban mintha megkeményedett volna. Egy könnyet se tudtam ejteni, nem tudtam imádkozni... Kedd este nagyon nyugtalanná lettem, éjszaka furcsa érzés kerített hatalmába, mintha a halál fojtogatott volna. Tudtam, ha meghalnék, a pokolba jutnék. Reggelre megcsendesedtem... Korán elindultam az irodába, mielőtt azonban odaértem volna, úgy tűnt nekem, hogy egy belső hangot hallok: »Mire vársz? Nem azt ígérted Istennek, hogy Nekí adod a szívedet? Mivel próbálkozol? Saját erődből akarsz üdvözülni?«... Abban a pillanatban nagy csodálkozásomra az Evangélium egész kinyilatkoztatása megvilágosodott előttem. Krisztus engesztelő áldozatának valóságát és nagyszerűségét világosabban láttam akkor, mint bármikor az életemben... Este az irodám végéből nyíló kis szobába igyekeztem, hogy ott imádkozzam... Úgy tűnt, hogy az Úr Jézus Krisztussal találkozom színről-színre... Hangosan sírtam mint egy gyermek, és ahogy tudtam, elcsukló szavakkal beismertem bűneimet... A Szent Szellem váratlanul bejött az életembe, bár nem gondoltam, hogy ilyen áldás is létezik számomra, és nem emlékeztem, hogy valaki is említette volna... Nincs szó, amely leírhatná a szívemben akkor szétáradó csodálatos szeretetet. Sírtam az örömtől és a szeretettől. Egymást követték ezek a hullámok, míg emlékszem, hogy felkiáltottam: »Ha ezek a hullámok tovább áradnak rám, meghalok!«. Majd ezt mondtam: »Uram, nem bírok többet«, de nem félttem a haláltól... Észrevettem, hogy hitrejutásom pillanatától a kárhoztatás minden érzése eltűnt szívemből.”

Megtérése után Finney Amerika egyik legnagyobb evangélistája lett. Szolgálatára által több mint fél millió ember tért meg, bár sem hangerősítő, sem tömegkommunikációs eszközök nem álltak rendelkezésére. „Finney vezette ki Amerikát a tizennyolcadik századból” – mondta róla Perry Miller, a Harvard Egyetem professzora. Legismertebb teológiai művei a Revival Lectures („Megújulási előadások”) és a Systematic Theology („Szisztematikus teológia”).

1875. augusztus 16.-án halt meg Oberlinben.

1

GYŐZEDELMES IMÁDKOZÁS

„Kérjétek és adatik néktek.” (Máté 7: 7-8)

„Kéritek, de nem kapjátok, mert nem jól kéritek, hogy gerjedelmeitekre költsétek azt.” (Jakab 4:3)

A győzedelmes imádkozás feltételeinek számbavételére töreksem.

Az első feltétel az a lelkiállapot, amelyben őszintén és elfogadhatóan éljük át az Úri Imádságot (Máté 6:9-13; Lukács 11:2-4).

Krisztus, tanítványai kérésére, tanította őket imádkozni. Ezáltal a helyénvaló imatémák vázlatát bocsátotta rendelkezésükre, és megvilágította azt a *lelkületet*, amelynek minden imádságot meg kell határoznia. Ez az előírás rendkívül átfogó. Minden szó jelentőségteljes. Az is nyilvánvaló azonban, hogy a mi Urunknak nem volt szándékában mindent megemlíteni, amiért imádkozhatunk. Az Istennek tetsző imatémák nagy fejezeteit csoportosította, és megmutatta, hogy milyen beállítottsággal és lelkülettel kell az Úr elé jönnünk.

Természetes az is, hogy ez a forma nem megváltoztathatatlán. Krisztus óhaja nem az volt, hogy mindig ugyanezeket a szavakat használjuk, és ne másokat. Ő maga soha nem ismételte meg pontosan ugyanezeket a szavakat. A Szent Írásban nem találunk ilyen feljegyzést. Gyakran imádkozott azonban más szavakkal.

Ez a mintaima a legesodálatraméltóbb célt szolgálja, ha megértjük, hogy két fontos dolog megtanítására adatott; éspe-dig, hogy milyen áldásokért imádkozhatunk, és milyen szel-lemben kell ezt tennünk.

Csupán akkor remélhetjük, hogy elfogadhatóan imádko-zunk, ha ezt az imádságot annak igazi *szellemében* mutatjuk be Isten előtt, ha szívünk teljesen ráhangolódik. Ha az Úri Imát nem tudjuk őszintén elmondani, akkor egyetlen elfogad-ható imát sem hozhatunk Isten elé.

Ezért oly fontos, hogy alaposan megvizsgáljuk ennek a megörökített imának a szavait. Meg kell jegyeznünk viszont azt is, hogy nem a pusztá szavakat várja el tőlünk Isten. Az érték nem azokban rejlik. A szavak önmagukban – elválasztva jelentésüktől, attól a jelentéstől, *ahogyan mi használjuk* – nem gyönyörködtetik, és nem is bántják Istent. Ő a szívet nézi.

Foglalkozzunk tehát az Úri Imádsággal és annak összefüg-géseivel.

„Mikor imádkoztok – mondja a mi Urunk –, ne legyetek sokbeszédűek, mint a pogányok, akik azt gondolják, hogy az ő sok beszédükért hallgattatnak meg” (Máté 6:7).

Nincs arra szükség, hogy szünet nélkül mondjuk: „Baál hallgass meg minket, Baál hallgass meg minket” (1 Királyok 18:26). Ez a pogány gyakorlat tényleg sokbeszédűség. Ennek értelmében meglepő, hogy a Katolikus Egyház az itt elítélt szertartást gyakorolja. Akár a Baál papjai Illés idejében, ugyanazokat a szavakat ismételtetik, és ezt elvárják másoktól

is. Gyöngyfűzéken számolják, hány Miatyánkat és hány Üdvözlégy Máriát mondanak el. Az imádság érdemét annak mennyisége szerint, és nem a minősége szerint mérik. Az ő szemükben az ima minél többszöri ismétlése növeli annak értékét. Ezt az alapelvet és a ráépített gyakorlatot Megváltónk nyomatékosan elítéli.

Sokan vannak a római katolikusokon és a pogányokon kívül is, akik fontosabbnak tartják az ima *mennyiségét*, annak jellegénél és minőségénél. Úgy vélik, hogy sokszori imával – azaz ugyanazon szavak sokszori ismétlésével – érnek el eredményt Istennél. Ennél nagyobb hibát nem is lehet elkövetni. A téma ilyenyszerű megközelítését Isten teljes Igéje a leghatározottabban kifogásolja.

Am a „ne legyetek sokbeszédűek” előírásnak semmiképpen sem szabad elbátortalanítania bennünket a buzgó és a vég-sőkig kitartó imádkozásunkban. Az Ige nem tiltja meg kérésünk nagy szellemi határozottságból fakadó megismétlését. Így cselekedett a mi Urunk is a kertben, „imádkozék ugyanazokkal a szavakkal szólván” (Márk 14:39). Az *értelmetlen* ismételtetést ítéli el Ő, nem pedig a megterhelt lélektől fakadót.

Ez a mintaima mindenekeelőtt a megszólításra hívja fel figyelmünket. Így szólítsuk meg a nagy Istent: „*Mi Atyánk, ki vagy a mennyekben*”. Ezzel felhatalmaz minket, hogy gyermekként jöjjünk Hozzá, és amikor megszólítjuk a Magasságot, érezzük, hogy *Ő a mi Atyánk*.

Az első kérdés következik: „*Szenteltessék meg a Te neved*”. Mi is a pontos jelentése ennek a kifejezésnek? Megszentelni annyit tesz, mint *szentnek* tartani, és *szentként* bemutatni.

Van egy szakasz Péter levelében, amely megvilágosítja a fenti gondolatot. Ő ezt mondja: „Az Úr Istent pedig szenteljétek meg a ti szívetekben” (1 Péter 3:15).

Ez nyilvánvalóan azt jelenti: Különböztessétek meg az Úr Istent a ti szívetekben, mint a legfelsőbb örök imádat, tisztelet és dicsőítés egyetlen igazi tárgyát; egyedül Őt helyeztétek a szívetek trónjára; csak Ővé lehet az első hely.

Az Úri Imádság első kérése azért hangzik el, hogy velünk együtt minden értelmes lény ilyen módon szentelje meg az Úr nevét, és szentelje meg Őt a szívében. A mi imánk tehát így szól: Mindenki Téged imádjon, az örökkévaló Atyát, az egyetemes imádat, dicsőítés, tisztelet és szeretet egyedüli tárgyát.

Ez a kérés magába foglalja tehát:

1. Azt a vágyat, hogy Jahve neve egyetemesen megszenteltessek.

2. Azt az akaratot, hogy mi is hozzájáruljunk teljes szívyvel ehhez a megszenteléshez. Szívünk mélyéből megszenteljük az Ő nevét. A bensőnk kiált: Hadd tisztelje, imádjja, szeresse Istent minden a földön és a mennyben. Ha így imádkozunk Istenhez, nekünk is a legnagyobb hódolattal kell viszonyulnunk Őhöz. Az ilyen szellemben elkezdett ima kedves lesz Isten előtt. Így tisztelet hiánya Jahve neve iránt, elfogadhatatlanná teszi imánkat. Minden hódolat nélküli imádkozás gúnyolódás és undorító a tiszta és magasságos Jahve számára.

„Jöjjön el a Te országod.” Mit is jelent ez?

1. Vágyakozást arra, hogy az Ő országa megvalósuljon a világon, és hogy minden ember szentté legyen. Az akarat ezt tekinti legmagasabb rendű és legkívánatosabb tárgyának. A lélek legfontosabb vágya ez lesz, hozzá képest minden más viszonylagosan jelentéktelenné válik. Az elme, az ítélőképesség helyesli ezt, és gyönyörködik az Isten országában, mint olyanban, ami önmagában tökéletes. Majd az akarat teljesen ráhangolódik az értelemnek erre a döntésére.

A mi Urunk azért adta ezt a mintaimát, mert elvárja, hogy annak nyelvezetét a legnagyobb őszinteséggel használjuk.

Bárki legyen az, aki ezeket a szavakat az ajkára veszi, de szívében e szavak szellemét visszautasítja, annak imádsága a legteljesebb förtelem Isten előtt. Aki imádkozik, annak tudnia kell, hogy Isten a szívet nézi, és Ő *szent* Isten.

2. A kérés azt is tartalmazza, hogy az esdeklő személy képessége szerint ennek az országnak az eljöveteleért *fáradozik*. Ténylegesen megtesz minden tőle telhetőt a nagy cél megvalósításáért, amelyért imádkozik. Ha nem így lenne, ez őszinteségének teljes csődjét jelentené. Ugyanis semmi sem lehet bizonyosabb annál, hogy minden ember, aki őszintén könyörög Jahve királyságának eljöveteleért, valóban vágyja, és akarja ezt. Ha ez igaz, akkor nem fog elhanyagolni egyetlen rendelkezésére álló lehetőséget sem, hogy elősegítse, és siettesse ennek a királyságnak az eljövetelet. Tehát bárki, aki őszintén elmondja ezt a kérést, mindent elkövet célja eléréseért. Minden módon arra igyekszik, hogy Isten igazsága egyetemesen elterjedjen, és győzzön.

3. Azt is mondhatom, hogy ennek a kérésnek az őszinte elmondása magába foglalja az ellenállást is mindennel szemben, ami összeegyeztethetetlen Isten királyságának eljöveteleivel. Nem mulaszthatod el ennek megértését.

Áttérünk a következő mondatra: „*Legyen meg a Te akaratod, mint a mennyben, úgy a földön is*”.

Ez a kérés azt jelenti, hogy mi vágyjuk Isten akaratának megvalósulását, ez a legfőbb vágyunk.

Azt is jelenti, hogy gyönyörködünk abban, ha az Ő akarata megvalósul teremtményei által. Ugyanakkor szomorúság tölt el, ha ez nem így történik bármely intelligens lény esetében.

Még azt is jelenti, hogy akaratunk összhangban van ezzel a vágyunkkal. Nem őszinte az az ember, akinek az akarata idegenkedik saját vágyainak teljesítésétől, bár vágyai valóságosak. Az ilyen ember nem őszinte, és nem következetes.

Ha valaki őszintén mondja el ezt a kérést, annak életében a következő állításoknak igazaknak kell lenniük:

1. Az imádkozó akarja, hogy Isten határozza meg mindazt, amit tennie kell, és azt is *ahogyan* kell cselekednie. Szíve beleegyezik Isten akaratába, és az Általa meghatározott kivitelemi módba is. Igazán érthetetlen az az őszintén imádkozó ember, aki Isten akaratának megvalósulásáért könyörög, de nem akarja, hogy Isten kinyilvánítsa akaratát, és nem akarja véghezvinni Isten akaratát. Ilyen következetlenség soha nem fordulhat elő ott, ahol a szív igazán őszinte és becsületes Isten előtt. Az őszintén imádkozó úgy akarja Isten akaratának a megvalósulását, mint a szentek a mennyben. Gyönyörködik ennek teljesülésében, jobban, mint minden gazdagságban, mint legnagyobb földi örömeiben.

2. Ha őszintén imádkozza valaki ezt a kérést, akkor valószínűleg cselekszi is Isten minden megismert akaratát. Ha Isten felismert akaratával ellentétesen jár el, akkor imája nem őszinte. Ha őszintén vágyja, és akarja Isten akaratának megvalósulását, miért nem teszi meg Isten akaratából a ráeső részt?

3. A kérés arra is vonatkozik, hogy Isten a világegyetem ügyeinek intézésében saját megfontolása szerint cselekedjék. Ennek a világnak minden egyes dolgában pontosan úgy, mint a mennyben. Mindannyian elfogadjátok, hogy a mennyben Isten gyakorolja szent, korlátlan uralmát. Nem véletlenszerű, ésszerűtlen uralmat értek ezen, hanem minden dolog ellenőrzését végtelen bölcsességének és szeretetének megfelelően. Saját megítélésének örök érvényesítését értem, azt, hogy Ő nem függ senki tanácsától, csupán a sajátjától. Így uralkodik a mennyben.

Azt is láthatjátok, hogy a mennyben minden teremtett lény tökéletesen alárendeli magát az Ő akaratának, és teljesen meg-

bízik Benne. Mindannyian óhajtják, hogy Isten bölcsességben és szeretetben kidolgozott tervei megvalósuljanak, és örülnek minden tettének. Ez a legnagyobb áldás nekik.

Mindenki így viszonyul Istenhez a mennyben.

Igy kell ennek történnie a földön is. Ha valaki őszintén imádkozza ezt a kérést, nagyon közel kell kerülnie ahhoz a lelkülethez, amelyet a mennyben fog tökéletesen megkapni.

Ott örülni fog annak, hogy Isten mindent a saját tetszése szerint rendel el, és hogy minden lénynek az Ő határozata szerint kell léteznie, cselekednie, és szenvednie. Ha nincs ilyen bizalma Istenben, ha nem óhajtja az Ő uralmát a családjára, barátaira, érdekeire vonatkozó minden esemény fölött – mind most, mind az örökkévalóságban –, akkor nem rendelte alá szívét Istennek. Képmutató, amikor így fohászodik: „Legyen meg a Te akaratod, mint a mennyben, úgy a földön is”. Azért képmutató, mert szíve lázong saját szavainak értelme ellen.

Ennek a kérésnek a becsületes elmondása nem jelent kevesebbet, mint egyetemes, feltétlen alárendeltséget Isten iránt. A szív valóságosan alárendeli magát, és gyönyörködik ebben az alárendeltségben.

Nincs más olyan igazán megörvendezettető gondolat, mint az, hogy mindig Isten akaratát cselekedjük. Ha őszintén mondjuk el ezt az imát, vagy bármelyiket is, akkor minden eseményt Isten akaratának rendelünk alá a lehető legteljesebben, mind most, mind az örökkévalóságban. Minden valóságos ima Istent a világmindenség trónjára helyezi, az imádkozót pedig lába zsámolyához.

4. Ennek az imádságnak az őszinte elmondása magába foglalja az életvitelnek az akarat előbb leírt állapotához való igazodását. Hamarosan beláthatjuk, hogy az akarat irányítja megnyilvánulásainkat a szükségszerűség törvénye által. Ez a

törvény mindaddig egyetemes érvényű, ameddig az ember erkölcsileg szándékosan cselekvő személy. Így az akarat végső céljának uralnia kell megnyilvánulásainkat.

Ezért, aki elfogadhatóan imádkozik, *imája szerint* kell élnie, a saját imájának megfelelően. Furcsa és megmagyarázhatatlan lenne, ha a szív őszintén mondaná el ezt az imádságot, ugyanakkor legfontosabb kifejezett választásával és céljával homlokegyenest ellentétesen cselekedne az életben.

Ez lehetetlen. Ennek feltételezése, annak a képtelenségnek az elfogadását jelentené, hogy az ember legfontosabb választása nem uralja megnyilvánulásait.

Ezzel az állítással nem tagadom az ember lelkiállapota megváltozásának a lehetőségét egyik óráról a másikra. Egy bizonyos órában lehet olyan állapotban, hogy elfogadhatóan mondja el ezt az imádságot, a következőben pedig imájával ellentétesen cselekszik.

Ha ebben a későbbi időpontban betekinthetnél akaratába, megállapíthatnád, hogy ez nem felel meg a „Legyen meg a Te akaratod” kérésnek. Nem. Akarata annyira megváltozott, hogy pontosan megfelel annak, amit megnyilvánulásaiban látsz.

Az előbbiekből következik, hogy az ember szívének állapotát bizonyos mértékig fel lehet ismerni a megnyilvánulásairól. Legalább annyit megtudhatunk, hogy nem őszintén mondja el ezt az imát, ha élete nem egyezik meg Isten felismert akaratával.

Rátérünk a következő kérésre: „*A mi mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma*”.

Nyilvánvaló, hogy ez kifejezi Istentől való függőségünket minden megnyert vagy szükséges jóindulatára és irgalmára nézve.

Figyelemreméltóan átfogó ez a kérés. Csak kenyeret említ, mégpedig a *mai napra* valót. Kétségtelen, hogy Urunk bele-

foglalta a számunkra szükséges vizet, ruházatot, mindazt, amire ténylegesen szükségünk van ahhoz, hogy egészségesek, hasznosak és örvendezők lehessünk a földön. Mindezt Istentől várjuk.

Megváltónk szándéka minden kétséget kizáróan az volt, hogy általános *imatémákra* tanítson meg minket. Ő bemutatja nekünk azokat a dolgokat, amelyekért helyénvaló imádkozunk, és a lelkületet is, amellyel ezt tennünk kell. Egészen egyszerűen ezt a két fő szellemi területet kívánta szemléltetni mintaimájában.

Mindenki, aki őszintén imádkozza el ezt a kérést, Isten gondviselését ismeri el. Isten kezét látja a földi életét befolyásoló minden körülményben. Tudja, hogy az eső és a napsugár, a vihar és a fagy, mindez saját Atyjának kezéből jön. Ezért gyermeki lelkülettel tekint fel Rá, és mondja: „a mi mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma”.

Vannak azonban olyan emberek is, akik filozófálgatással és spekulációval félreteszik az Isten iránti gyermeki függőséget. Eljutnak egészen odáig, hogy a világmindenséget túl terjedelmesnek tartják Isten hatalmához viszonyítva. Meglátásuk szerint Ő nem képes pillanatnyi odafigyeléssel olyan sok sajtáságos történést irányítani. Ezért Isten számukra nem más, mint a személytelen Természet, amely a növényvilág közönséges folyamataiban, és az állatvilágot irányító törvényszerűségeken nyilvánul meg. Egy bizonyos meghatározatlan és intelligencia nélküli erő. Így nem várják el Istentől, hogy imáikat meghallja, vagy tudomásul vegye szükségüket. Úgy vélik, hogy a Természet a saját meghatározott útján halad tovább, függetlenül attól, hogy ők imádkoznak, vagy sem.

Az ilyen meglátásokat valló emberek csak a legrikítóbb képmutatással mondhatják el az Úri Imádságot. Lehetne-e egyáltalán valami értelme ennek az imának számukra, ha tény-

legesen hiszik, hogy minden egyes esemény előre meghatározott módon történik, az ember imádságainak vagy szükségégeinek figyelembevétele nélkül?

Semmi sem nyilvánvalóbb annál, hogy ez az ima a legteljesebben ismeri el Isten egyetemes gondviselését. Annak a Végtelen Atyának a gondoskodását, Aki ígéretekkel ajándékoz meg bennünket, és felhív minket azok elkérésére, hogy mindazt az áldást elnyerjük, amire valaha is szükségünk lehet.

Ez az ima gyakorlatilag mindenek Urának ismeri el Istent.

Mi lenne ha egy ember úgy mondaná el, hogy a végén valami ilyesmit füzne hozzá: „Uram, bár mi Tőled kérjük a mi mindennapi kenyerünket, Te mégis tudod, hogy mi nem hisszük, hogy egyáltalán valami közöd is lenne a mi mindennapi kenyerünk megadásához. Ugyanis mi úgy gondoljuk, hogy Te túlságosan Magasságos vagy, és a világegyetem túl nagy ahhoz, hogy figyelmet szentelhess ilyen jelentéktelen ügynek, mint a mi táplálékunk biztosítása. Hiszünk, hogy annyira változhatatlan vagy, a természet törvényei meg annyira jól meghatározottak, hogy imáinkat és szükségünket nem veheted tekintetbe?”

Megfelelhet-e az ilyenszerű imádkozás a Krisztus által nekünk példaként adott kéréseknek, vagy azok nyilvánvaló lelkületének?

Természetes, hogy ez az imakérés, amelyet Urunk parancsolt nekünk, Istenre való támaszkodást jelent mindenben. Még a legparányibb dolgokban is, amelyek befolyásolhatják boldogságunkat, vagy óhajunk tárgyává lehetnek. Elménk a nagy Istenre néz fel, Tőle, egyedül Tőle várva minden jó és tökéletes ajándékot. Mindenért, amire csak szükségünk van, szemünk természetesen és magától értetődően a mi hatalmas Atyánkra tekint.

Ez pedig *mindennapi* függőséget jelent. A hozzá szükséges lelkiállapotot gyakorlattal lehet elsajátítani.

Tovább kell mennünk most a következő kérésre: „*Bocsásd meg a mi adósságainkat, miképpen mi is megbocsátunk azoknak, akik nekünk adósok*” (a görög eredeti szerint).

Megváltónk azonnal hozzáfűzi: „Mert ha megbocsátjátok az embereknek az ő vétkeiket, megbocsát néktek is a ti mennyei Atyátok. Ha pedig meg nem bocsátjátok az embereknek az ő vétkeiket, a ti mennyei Atyátok sem bocsátja meg a ti vétkeiteket”. A „véték” szó kétséget kizáróan megvilágítja, hogy mit is jelent az adósság az Úri Imádságban. Lukács az Úri Imádság megörökítésében így fogalmaz: „És bocsásd meg nekünk a mi bűneinket, mert mi is megbocsátunk mindeneknek, akik nekünk adósok” (Lukács 11:4). A különböző kifejezési formák egészen világossá teszik ennek a kérésnek a tartalmát. Világunkban gyakran előfordulhat, hogy embertársaim igazságtalanul bánnak velem, vagy megsértenek, mint ahogy én is helytelenül bánok Istennel, és megbántom Őt. Ilyen esetekben az Úri Imádságnak ez a kérése azt jelenti, hogy én úgy bocsátok meg az ellenem vétkezőnek, mint ahogy a magam számára kérem a megbocsátást.

A Máté mondatszerkesztése alapján a mi mások iránti megbocsátásunk a mértéke vagy a feltétele az általunk kért megbocsátásnak. Lukács írása szerint úgy tűnik, hogy ez legalább a feltétele, ha nem az alapja vagy az indítéka a személyes bocsánatért mondott kérésünknek. Az előbbi így olvassuk: „bocsásd meg a mi vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk”, az utóbbit pedig a következőképpen: „bocsásd meg nekünk a mi bűneinket, mert mi is megbocsátunk mindeneknek, akik nekünk adósok”.

Tesztek néhány megjegyzést ezzel a kéréssel kapcsolatban.

1. Nem jelentheti azt, hogy Isten meg fogja bocsátani bűneinket, *míg mi tovább elkövetjük azokat*. Feltételezzük, hogy valaki ilyen módon kéri Őt: „Uram bocsáss meg, hogy meg-

bántottalak Téged, mint ahogy tudod, hogy szabadon megbocsátok minden embernek, aki ellenem vétett”, jóllehet teljesen világos előtte és mindenki más számára is, hogy még mindig úgy szomorítja Istent, és annyira visszaél jóságával, mint eddig. Nem lenne-e ez egyenértékű a következő imával: „Uram, látod, nagyon vigyázok, hogy ne bántsam meg embertársaimat, és szabadon megbocsátom ellenem elkövetett vétkeiket, de nem törődöm azzal, hogy mennyire szomorítlak Téged, és hogy milyen nagyon kihasználom a Te jóságodat”? Ez rettenetes lenne! Pedig ilyen borzasztó mindenkinek az imádsága, aki Isten bocsánatát kéri a bűnözés és a lázadás lelkületével.

2. Ez a kérés sohasem olvasható így: „Bocsásd meg a mi bűneinket, és *tégy képe*sse bennünket megbocsátani másoknak is”. Ez förtelmes ima lenne Isten előtt. Először is azért, mert azt jelentené, hogy csak akkor tudunk másoknak megbocsátani, ha különleges képesítést nyerünk erre, imánkra válaszként kapott erő által. Másodszor meg azért, ami az előbbinél is rosszabb, mert a megbocsátásra való képtelenségünket Istenre hárítanánk, Őt hibáztatnánk érte.

Mindennek ellenére elég gyakori az ilyen magyarázat, bár az Isten könyvében sehol sem található.

3. Krisztus így mondja: „bocsásd meg a mi vétkeinket, *mi-képpen* mi is megbocsátunk”. Gyakran megbántottunk, visszaéltünk jóságoddal, és vétkeztünk Ellened. A mi embertársaink is sokszor megbántottak minket, de Te tudod, hogy mi nyilván megbocsátottunk nekik. Most azért úgy bocsáss meg nekünk, mint ahogy látod, hogy mi megbocsátottunk másoknak. Ha látod, hogy mi megbocsátottunk másoknak, akkor igazán bocsáss meg nekünk, de csak akkor. Nem kérhetjük bocsánatodat semmilyen más feltétel alapján.

4. Úgy tűnik, sokan eléggé kegyeseknek tartják magukat, ha képesek elviselni a bántást, a lenézést, ha annyira tudják

uralni önmagukat, hogy ne kapjanak dührohamot. Ha azonban mélységesen megsértik őket, úgy gondolják jól teszik, ha megharagszanak. Természetesen! Valaki vérig sértette őket, és ők ne vegyék zokon, és ne próbáljanak bosszút állni, vagy legalábbis visszavágni! Jegyezzük meg azonban, mit mond Péter apostol: „Ha jót cselekedve és mégis szenvedve túrtok, ez kedves dolog Istennél, mert arra hívtatok el”, mint a keresztyének mind, hogy Krisztus szent példáját kövessétek (1Péter 2:20-21). Ő, mennyire megfeddi az ilyen példa a világ lelkületét!

5. Imánk meghallgatásának egy jelentős feltétele van, éspe dig az, hogy szenvedésünk miatt egyetlen emberi lény ellen se tápláljunk rosszakaratot. Meg kell bocsátanunk mindazoknak, akik megbántottak minket, mégpedig *teljes szívünk*ből. Isten elvárja tőlünk, hogy olyan valóságosan szeressük ellenségeinket, mint a barátainkat, és olyan valóságosan bocsássunk meg másoknak, mint ahogy ezt a magunk számára kérjük. Szem előtt tartjuk-e mindig ezt? Kedves lélek, vigyázol-e arra, hogy a téged történetesen megbántó emberekhez mindig a valóságos megbocsátás lelkületével viszonyulj? Fontos-e neked, hogy még csak ne is szándékozz Istenhez jönni imában mindaddig, amíg be nem tölt a megbocsátás szelleme, és amíg erről nincs bizonyosságod?

Egyszerűen ez az egyik útja annak, hogy kipróbáljuk szívünk alkalmasságát az Istennel győzedelmeskedő imádkozásra. „Mikor imádkozva megállotok, bocsássátok meg, ha valaki ellen valami panaszotok van” (Márk 11:25). Ne próbálj meghallgatást keresni Istennél anélkül, hogy teljes szívedből meg nem bocsátottál volna mindazoknak, akikről úgy gondold, hogy vétkeztek ellened.

Vannak olyan vérmérsékletű személyek, akik nehezteléseket halmoznak fel önmagukban mások iránt. Nekik vannak ellenségeik, akikről nemcsak hogy rosszat beszélnek, hanem

képtelenek valami jót is mondani. Nos, ezeknek a személyeknek az imájuk, akik ilyen nehezteléseket táplálnak a szívükben, nem lehet eredményesebb Isten színe előtt, mint az ördögé. Amilyen hamar meghallja, és megválaszolja az ördög imáját Isten, úgy hallgatja, és válaszolja meg az övéket is. Nem is gondolhatnak arra, hogy imáik meghallgattának.

Milyen sokszor volt alkalmam megfeddeni ezt a megbocsátani nem akaró lelkületet! Az ébredés előmozdításán fáradozva sok helyen láttam ennek a féltékeny, megbocsátásra nem hajlandó szellemnek a munkáját. Úgy éreztem, ki kell mondanom: „Vigyétek el innen ezeket a dolgokat! Miért szervezitek meg az imaalkalmakat, és miért szándékoztok imádkozni Istenhez, amikor tudjátok, hogy gyűlölitek a ti testvéreiteket, és azt is jól tudjátok, hogy én látom ezt? El innen ezzel a lelkülettel!” Az ilyen látszólagos keresztyének térjenek meg, törjenek össze, hulljanak a porba Isten lábához, és az emberek előtt is, mert azt gondolják, hogy imáik kedvesek Isten előtt! Amíg így meg nem térnek, minden imájuk csípős füst Isten számára.

Következő kérésünk: *„Ne vigy minket kísértésbe”*.

Mit is jelent ez?

Félelmet és rettegést a bűntől; aggódó nyugtalankodást, ne-hogy valamilyen módon legyőzöttessünk, és bűnbe essünk. Ezzel kapcsolatban Krisztus gyakran figyelmeztette tanítványait, és nem csak őket, hanem amit mondott, mindenkinek mondta: „Vigyázzatok!” (Márk 13:37).

Az az ember, aki nem fél a bűntől és a kísértéstől, nem jöhet elfogadható módon Isten elé ezzel a kéréssel.

Nyilvánvalóan ez a kérés nem jelenti azt, hogy Isten bűnözésre csábítja az embereket, és esedeznünk kellene, nehogy ezt megtegye. Semmiképpen sem. A kérés lelkülete ez: „Ó, Uram, Te tudod, milyen gyenge vagyok, és mennyire hajlamos

a vétkezésre. Ezért a Te gondviselésed őrizzen és tartson meg engem. Tégy szabaddá minket minden gonoszságtól, az ördög minden cselszövésétől. Állítsd körénk a Te erős őrését, hogy mi ne vétkezzünk Ellened”.

Mennyire szükséges ez az oltalom, és mennyire célszerű szüntelenül imádkozni ezért!

A mintaima így fejeződik be: *„Mert Tied az ország és a hatalom és a dicsőség mindörökké. Ámen.”*

Isten egyetemes kormányzásának a tudomásulvétele ez. A könyörgő lélek elismeri az Ő mindenhatóságát, és gyönyörködik benne.

Magától jön ez, ha a győzedelmes imádkozás lelkületében vagyunk. Mi sem természetesebb ilyenkor annál, minthogy Isten jellemét, tulajdonságait és királyságát végtelenül szentnek és dicsőségesnek tekintsük.

Ez az érzés teljesen önkéntelenül tölti be azok szívét, akik valóságosan imádkozzák: „Mindezt azért kérem, mert Te hatalmas, mindenütt jelenvaló és szent Úr vagy. Te vagy minden áldás végtelen forrása. Ezért Reád tekintek, hogy Tőled kapjam meg mindazokat a javakat, amelyekre embertársaimnak vagy nekem szükségem van”.

Milyen mélyen átéli az imádkozó szív a hatalmas Jahve egyetemes fennhatóságát, és milyen nagy örömet jelent ez!

Minden hatalom, dicsőség és ország a Tied, egyedül a Tied, örökkön örökké! Ámen és ámen. Hadd visszhangozza a lelkem, Ámen. A hatalom és a dicsőség mindig csak az Úré legyen. Hadd érezze, és mondja ezt a lelkem a legmélyebb és legforróbb nyomatékkal. Hadd uralkodjék Isten mindenké felett, imádják Őt minden lény a földön és a mennyben mostantól fogva mindörökké!

BIZALOM ÉS IMÁDKOZÁS

„Szeretteim, ha szívünk nem vádol minket, bizalmunk van az Istenhez. És akármit kérjünk, megnyerjük Tőle, mert megtartjuk az Ő parancsolatait, és azokat cselekedszük, amik kedvesek Előtte.” (1 János 3: 21-22)

Ennek a témának a tárgyalásakor a következő tényeket fogom megmagyarázni:

I. Ha a mi szívünk nem vádol minket, akkor bizalmunk van Istenhez, és csakis bizalmunk lehet Hozzá, hogy Ő elfogad minket;

II. Ha bizonyosak vagyunk abban, hogy szívünk nem vádol minket, abban is bizonyosak lehetünk, hogy Isten meg fogja adni kéréseinket;

III. Miért fog bizonyosan felelni Isten az ilyen imádkozásra, és honnan tudjuk, hogy ezt megteszi.

I. Ha a mi szívünk valósággal nem vádol minket, ez azért van így, mert tudatában vagyunk annak, hogy a számunkra felkínált isteni világosságot egészében elfogadtuk, és vilá-

gosságunkhoz képest cselekedszük Isten teljes akaratát. Ebben a helyzetben lehetetlen azt képzelnünk Istenről, hogy Ő elítél bennünket, ha helyesen ismerjük Isten jellemét. Gondolkodásunk azonnal visszautasítja azt a feltételezést, hogy elítél, vagy elítélhetne minket *jelenlegi állapotunk* miatt. Mélyen tudatosak lehetünk affelől, hogy rossz dolgokat követtünk el idáig. A legbűnösebbeknek érezhetjük magunkat ezért. Egészen bizonyosak lehetünk abban, hogy Isten helyteleníti múltunk bűneit, és most is elítélné minket érettük, ha Krisztus megbocsátó vére nem szólt volna közbe. Azoknak azonban, akik a múlt bűneiért bocsánatot kértek, és meg is kapták az engesztelő vér által, „nincsen azért immár semmi kárhoztatásuk” a múltjukért (Róma 8:1). A jelenünkre nézve pedig nyilvánvaló, hogy ha a mi lelkiismeretünk helyesli állapotunkat, és tudjuk, hogy a legjobb világosságunk szerint cselekedtünk, nem lehet igaz az a feltételezésünk, hogy Isten vádol bennünket. Ő atya, és nem tehet mást, mint hogy mosolyogjon engedelmes és Benne bízó gyermekeire.

Valóban, ha ebben a lelkiállapotban vagyunk, lehetetlen nem feltételeznünk, hogy Isten meg van elégedve jelenlegi helyzetünkkel. Nem képzelhetünk el mást Róla, csak azt, hogy elégedett. Ha elégedetlen lenne az őszinte és teljes engedelmesség állapotával, saját jellemének mondana ellent. Nem lenne többé jóindulatú, szent és igazságos. Ezért nem gondolhatjuk azt Róla, hogy visszautasít minket, amikor tudjuk, hogy legjobb ismeretünk szerint engedelmeskedünk az Ő akaratának. Tétélezzük fel, hogy egy lélek annak a teljes tudatában jelenik meg Isten előtt, hogy egész szívvel az Ő tetszését keresi. Ebben az esetben a léleknek be kell látnia, hogy ez a lelkiállapot kedves Isten előtt.

Fordítsuk meg most témánkat, hogy teljesen megérthessük. Miért is vádol bennünket igazságosan a mi szívünk? Nyilván

azért, mert nem engedelmeskedünk Istennek legjobb világosságunk szerint. Tegyük fel, hogy most megfordulunk, és teljességgel engedelmeskedünk lelkiismeretünk parancsainak. Ekkor lelkiismeretünk hangja helyesli állapotunkat, és megszűnik vádolni. Az Istenről alkotott helyes meglátások megkövetelik tőlünk, hogy a lelkiismeret hangját mindkét esetben az Isten személyes szava visszhangjának tekintsük csupán. Isten, Aki minden engedetlenséget elítél, szükségszerűen helyesli az engedelmességet. Ha azt gondolnánk, hogy helyteleníti pillanatnyi állapotunkat, akkor – elménk meggyőződése szerint – Őt ítélnénk el.

Azért semmiképpen sem szemtelenség bennünk az a feltételezés, hogy Isten elfogadja azokat, akik tudatában vannak azon valóságos törekvésüknek, hogy a legjobban kedvében járjanak, és engedelmeskedjenek Neki.

Hadd jegyezzük meg továbbá, hogy ebben a lelkiismeretünk által helyeselt állapotban nincs öinigazság. Az ilyen lelkiállapotban levő ember minden engedelmességét Isten kegyelmének tulajdonítja. Teljes lelkéből mondja: „Isten kegyelme által vagyok ami vagyok” (1 Korintus 15:10). Semmi sincs távolabb szívéből, mint hogy valami jóért dicsőséget vagy elismerést tulajdonítson önmagának. Kővé dermedtem néhány alkalommal, amikor hallottam, hogy megdöbbenéssel és kétkedéssel beszélnek emberek – köztük evangéliumi munkások is – az igénk által feltételezett lelkiállapotról, amelyben az ember lelkiismerete egyetemesen helyesli saját erkölcsi helyzetét. Miért kezelnénk hitetlenséggel ezt a szellemi helyzetet? Miért ítélnénk öinigazult és bűnös állapotnak? Az ilyen lelkiállapotban levő ember távol van attól, hogy dicsőséget tulajdonítson önmagának. Olyan messze van ez a szellemi helyzet az öinigazultságtól, hogy tulajdonképpen ez egyedül mentes az öinigazultság bűnétől. Figyeljük csak meg, hogyan

dicsőíti egyedül csak Istent az ilyen ember. Pál apostol a tudatos becsületesség állapotában mindent a kegyelemnek tulajdonít. „Többet munkálkodtam, mint azok mindannyian – mondja ő –, *de nem én, hanem az Istennek velem való kegyelme*” (1Korintus 15:10).

Jegyezzük csak meg, lehetetlenség lenne azt feltételezni, hogy Istennek nem tetszett az apostol helyzete, amíg ő ebben az állapotban volt. Pál erősen és igazságosan vádolhatta volna önmagát régi életéért. Bizonyos lehetett abban, hogy Isten helytelenítette Sault, a büszke üldözőt, bár azóta megbocsátott az imádkozó, bűnbánó Saulnak. De a hívő Pál erkölcsi állapotát, a Krisztusért fáradhatatlanul dolgozó Pálét – azét a Pálét, akinek egész szívét és életét Krisztus kegyelme a saját képére formálta, és formálja át – Pál lelkiismerete helyesli, és az ő Istenről alkotott meglátásai annak az elhívésére készítetik, hogy Isten is helyesli.

Ez érvényes János apostolra is. Halljátok csak mit mond: „Akármit kérünk, megnyerjük Tőle, *mert megtartjuk az Ő parancsolatait, és azokat cselekedszük, amik kedvesek Előtte*”. De itt most valaki felállhatna, hogy megfeddje az apostolt.

– Micsoda? – mondhatná – hát nem tudtad, hogy a te szíved römlött, hogy te sohasem ismerheted meg annak lappangó gonoszságait, hogy sohasem illik annyira szemtelennek lenned, hogy ilyesmit feltételezz magadról, hogy te azokat cselekszed, amik kedvesek Előtte? Nem tudtad, hogy nincsenek egyáltalán olyan emberek, bármennyi kegyelmet kaptak volna is ebben az életben, akik elmondhatnák, hogy valósággal *„megtartjuk az Ő parancsolatait, és azokat cselekedszük, amik kedvesek Előtte”*?

– Nem – válaszolná János apostol –, én nem tudtam ezt.

– Nem tudad, hogy minden cselekedeted össze van keveredve a bűnnel, és a legkisebb bűn is bántja Istent? – érvelne újból a dorgáló.

– Én azt tudtam igazán – mondaná János apostol –, hogy őszintén próbáltam Isten kedvében járni, és bizonyosan állítható, hogy örömet szereztem Neki, megtartottam az Ő parancsolatait, és teljesen illő erről így beszélni, egyedül a megérősítő és megszentelő kegyelem dicsőségéért.

Továbbá, ha az ember önzetlenül imádkozik, teljes együttérzésben Istennel, lehet, és kell hogy legyen bizodalma affelől, hogy Isten meghallgatja. Ha teljes becsületességgel elmondhatja Istennek: „Uram, Te tudod, hogy én odaszántam magam a jó megcselekvésére az emberek iránt a Te dicsőségedre; bánkódom a gyalázatért, ami Téged ér, »víznek folyásai erednek az én szememből azok miatt, akik nem tartják meg a Te törvényedet« (Zsoltárok 119:136)”, akkor tudnia kell, hogy imádságai kedvesek Isten előtt.

Valóban, ha valakinek helyes látása van Isten jelleméről, és önzetlen lelkiállapottal jön Hozzá imádságban, nem érezhet másképpen, csak úgy, hogy Isten elfogadja ezt a lelkületet. Nos, mivel szívünk nem vádolhat minket, amikor önzetlen lelkiállapotban vagyunk, lehet, és kell hogy legyen bizodaljunk affelől, hogy Isten meghallgatja imádkozásainkat, és elfogadja lelkületünket, mint olyat, amely kedves Előtte.

Továbbá, ha tudatában vagyunk magával Istennel való együttérzésünknek, tudhatjuk, hogy Ő válaszol imáinkra. Egyetlen Istennel való együttérzésből fakadó ima sem marad felelet nélkül, sohasem. Csak akkor mulaszthatná el az ilyen imádság megválaszolását, ha megtagadná Önmagát. Ha a lélek együtt érez Istennel, úgy érez, mint Ő; imáinak megtagadása azt jelentené, hogy Isten a saját érzéseit tagadja meg, annak a dolognak a megcselekvését utasítja el, amelyet Ő maga

vágyik. Mivel ezt Isten nem teheti meg, nem mulaszthatja el a saját szívével való együttérzésből fakadó ima meghallgatását.

Az általunk bemutatott lelkiállapotban levő keresztyén tudatában van annak, hogy Szellemben imádkozik, és ezért tudnia kell, hogy imáját Isten elfogadja. Így mondom, tudatában van ennek a ténynek. Néhányan közöltek is tudják ezt, nemde? Ti, akik így éltok, és jártok Istennel, nem tudjátok, hogy Isten Szelleme segít nektek erőtlenségeitekben, és Isten akarata szerint esedezik tiérettetek? Nem vagytok nagyon is tudatában ezeknek a tiérettetek és a ti lelketekben elmondott esedezéseeknek, kimondhatatlan foháskodásoknak? Szívetek zihál belül, Istenhez kiált, és állandóan Elébe emelkedik, annyira önképtelenül, mint amikor szívetek mélyéből éneketek öntitek ki a túlárado dicsőítést. Ti tudjátok, hogy olykor hogyan énekel a szívetek, jóllehet ajkatok nem mozog, és egyetlen hangot sem mondotok ki, mégis tele van szívetek zenével, és daloltok az Úrnak. Éppen így, lelketek olykor a spontán imádkozás állapotában van, és mélyen átértett esedezéseit kiöntitek a Seregek Ura előtt, olyan természetesen, mint ahogy lélegeztek. Szívetek csendesesen és szünet nélkül visszhangozza: „Jöjjön el a Te országod, jöjjön el a Te országod” (Máté 6:10). Bár lehet, hogy ki sem mondjátok ezeket a szavakat, és valószínűleg egyetlen szót sem, mégis az előbbi szavak élethűen kifejezik szívetek túlárado vágyait.

A szívnek ez a mély imádkozása tovább folytatódik, miatt a keresztyén az élet közönséges feladatait végzi. A férfi lehet, hogy puft mögött áll, vagy gyalul a műhelyben, de lelke Istennel beszélget, vagy közbenjár Nála valakiért. Az eke mögött láthatod őt, szíve azonban egészen elmerül Teremtőjében; ő halad, csak néha riad fel mély gondolataiból, és azt veszi észre, hogy majdnem befejezte a szántást. A diák előtt leckéjéhez kinyitott könyv. Istenre irányuló mély gondolatai,

vagy lelkének imádságban kitörő visszafojthatatlan sóvárgásai lekötik szellemi energiáját, és tekintete a mellőzött oldal felett lebeg. Isten tölti meg gondolatait. Sokkal jobban tudatában van Istennel való mély közösségének, mint a külvilágnak. A fogat, amit hajt, vagy a könyv, amelyből tanul, semmiképpen sem annyira elevenen és valóságosan tárgya az ő tudatának, mint lelki közössége Istennel.

Ebben a helyzetben a lélek teljesen tudatos Isten iránti tökéletes alárendeltsége felől. Akár használja ezeket a szavakat, akár nem, szíve mindig ezt mondja: „Ne úgy legyen, amint én akarom, hanem amint Te” (Máté 26:39). Ezért tudja, hogy Isten meg fogja adni a kért áldásokat, ha így nem tesz nagyobb rosszat a saját országa ügyének, mint amekkora jó származik a kérés teljesítéséből. Nem tehetünk mást, mint hogy tudomásul vegyük, hogy az Úr gyönyörködik saját engedelmes gyermekei imáinak megválaszolásában.

Továbbá, ha lelkiismeretünk egyenletesen és alázatosan helyesel, lehetetlennek látszik, hogy nekünk annyira megszegyenülve és összezavarodva kellene éreznünk magunkat Isten előtt, hogy azt gondoljuk, hogy nem hallgatja meg imánkat. Tény, hogy akiket vádol a szívrük, csak azok jönnek szégyenkezve és összezavarodva Isten elé, és csak ők nem várhatják imáikra Isten válaszát. Ezek a személyek nem is számíthatnak másra, mint hogy összezavarodva érezzék magukat mindaddig, amíg a tudatos bűn fullánkját ki nem húzzák megtérés és a Megváltó vérébe vetett hit által.

Ezenfelül, a lélek ebben az állapotában nem fél alázatos bátorsággal jönni a trónhoz, úgy, ahogy Isten szólítja őt fel erre, mert Istent valóságos és a legkegyelmesebb atyaként ismeri, és Jézusban a legkönyörületesebb és leginkább leereszkedő főpapot látja. Természetesen csak úgy tud Istenre tekinteni, hogy Ő mindig kész örömmel fogadni jelenlétébe övéit.

Ez nem önigazult lelkiállapot. Ó, milyen gyakran megdöbentem és gyötrődtem, amikor ilyenek mutatták be. De milyen furcsa! Mivel tudatában vagy Isten előtti teljes becsületességnek, azt tartják rólad, hogy önigazult vagy! Önmagadban minden jó dolgot szívedből az isteni kegyelemnek tulajdonítasz, és mindennek dacára önigazult vagy – így mondják némelyek! Vajon mennyi időre van szükségük nekik megtanulni azt, hogy mi az önigazultság? Bizonyára nem abban áll, hogy telve vagy szeretettel és Isten Szellemével. Az alázat sem azt jelenti, hogy annyira tele vagy bűnnel és önváddal, hogy csak szégyenkezel és összezavarodsz Isten és emberek előtt.

II. Elérkeztünk az alapigénkben található második tény tanulmányozásához, és pedíg: *ha bizonyosak vagyunk abban, hogy szívünk nem vádol minket, abban is bizonyosak lehetünk, hogy Isten meg fogja adni kéréseinket.*

1. Ennek így kell lennie, mert az Ő Szellemének munkája indít minket imádkozásra. Maga Isten készíti fel szívünket az imára. Krisztus Szelleme vezeti a keresztyént a kegyelem trónjához, és Ő tartja ott. Aztán bemutatja az imatárgyakat, lánggra lobbantja a vágyat, Istennel való mély együttérzésbe vezeti a lelket. És most, miután mindezt Isten kegyelme és Szelleme munkálta ki, Ő nem válaszolná meg ezeket az imádságokat? Hogy is tehetné meg, akár egyszer is, hogy elmulassza a választ?

2. Figyelemre méltó az a tény, hogy minden igazi ima az Úri Imádságban összegződik, különösen ebben a két legátfogóbb kérésben: „Jöjjön el a Te országod, legyen meg a Te akaratod, mint a mennyben, úgy a földön is” (Máté 6:10). Az imádkozás állapotában levő elme egyenesen ehhez a két kéréshez szalad, és mintha állandóan ezekre összpontosítana. Sok más és változatos dologra is kitérhet, de mindezek részei

és ágai csupán ennek az egy nagy áldásnak – hadd jöjjön el Isten országa, és úgy uralkodjék a földön, mint a mennyben. Minden igazi imának ez az összegzése.

Vegyük csak észre, hogy Isten sokkal inkább vágyja ezt az eredményt, mint mi. Azért, amikor mi is vágyjuk ezt, összhangban vagyunk Istennel, és Ő nem tud visszautasítani bennünket. Olyan áldásért esengünk, amelynek megadásában Isten leginkább kedvét találja.

3. Jegyezzük meg itt, lehet, hogy Isten nem válaszol minden imádságra azok betűi szerint, de bizonyosan felel szellemük szerint. Az ima igazi szelleme mindig ez: „Jöjjön el a Te országod, legyen meg a Te akaratod” (Máté 6:10). Erre a kérésre Isten kétségtelenül választ ad, mert sokszorosan megígérte.

III. Miért fog bizonyosan felelni Isten az ilyen imádkozásra, és honnan tudhatjuk, hogy ezt megteszi?

1. Igénk azt állítja, hogy „akármit kérjünk, megnyerjük Tőle, mert megtartjuk az Ő parancsolatait, és azokat cselekedszük, amik kedvesek Előtte”. Úgy is érthetnénk ezt, hogy engedelmisségünket tekintjük az *oknak*, amiért Isten az imádságban kért áldást megadja nekünk. Ezzel óriásit tévednénk. Isten jósága és szeretete az alapvető oka mindig annak, hogy Ő áldásokat ad. Ezt ne felejtjük el soha. A végtelen jószág nagy forrásából folyik alá minden jó. Engedelmisségünk a *feltétele* csupán annak, hogy Isten áldást adjon nekünk, sohasem az oka vagy az alapja az Ő adományozásának. Kevésbé igényes vagy népies beszédben eléggé megszoktuk, hogy úgy beszéljünk egy feltételről mint okról vagy alapvető indítékról. A jelenlegi esetben azonban és az ehhez hasonlóknak sokkal pontosabban kell fogalmaznunk. Az engedelmisség itt kétséget kizáróan feltétel. Ha ezt mi teljesítjük, az Úr korlátozás nélkül áraszthatja ránk az Ő határtalan jóindulatát. Az enge-

delmesség elveszi az útból az akadályt, majd az isteni szeretet hatalmas áradása tör elő. Az engedelmesség félreteszi az akadályokat, azonban sohasem érdemli meg, vagy hozza le az áldásokat.

2. Ha Isten áldásának más feltétele lenne, ez félrevezetné az embereket vagy ránk, vagy Őrá nézve. Ha válaszolna imáinkra, amikor mi rossz lelkiállapotban vagyunk, ez nagyon könnyen becsaphatna másokat. Ha ők nem ismernének jól minket, azt feltételezhetnék, hogy mi jó lelkiállapotban vagyunk, és a bennünk levő ténylegesen rossz dolgokat helyeseknek tekinthetnék.

Ha viszont tudnák rólunk, hogy hibásak vagyunk, és látnák, hogy Isten mégis megválaszolja könyörgéseinket, mit kellene gondolniuk Róla? Nem kerülhetnék el a következtetést, hogy Ő pártfogolja a rossz cselekedeteket, és szeretetével rámosolyog a gonoszságra. Mennyire fájdalmas lenne az ilyen következtetések hatása!

Rá kell ébrednünk arra, hogy Istennek meg kell védenie az Ő jellemét. Az Ő hírneve kincs Számára, és védelmeznie kell, mert ez nélkülözhetetlen eszköz ahhoz, hogy fenntarthassa erkölcsi uralmát teremtményei felett. Ő szent Isten, a szentség barátja és pártfogója, nem pedig a bűné. Egyenesen lehetetlen, hogy valami olyat tegyen, ami az Ő jó hírét veszélyeztetné.

3. Nagyon tetszik Istennek, ha jóindulatának útjából félretesszük az akadályokat. Ő végtelenül jó, azért létezik, hogy jót tegyen, nem más célért. Egyedüli szándéka az, hogy ahol csak teheti, gazdagon kiárassza áldásait teremtményeire, anélkül, hogy a gondozásában és szeretetében élő többi teremtményei jólétét veszélyeztetné. Hogy ezt megvalósítsa, örökösen a teljes önfeláldozás állapotában él. Az ilyen jóindulat határtalanul helyes Istenben, és ennél kevesebb elfogadhatatlan lenne Számára.

Nos, ha Neki gyönyörűsége és élete a jó cselekvése, milyen nagyon kell örülnie akkor, amikor mi minden akadályt félreteszünk az útból! Hogy ujjong az Ő szíve, amikor újabb és újabb alkalom nyílik Számára, hogy bőségesen, gazdagon kiáraszthassa áldásait! Gondold meg, bűnös, ez érvényes rád! Bármennyire is furesának tűnik az emberi szabályok és tapasztalatok szempontjából, Isten ezt csodálatos módon mindig garantálja neked. Csak arra vár, hogy tedd félre az akadályokat, hogy kiáradhasson óriási szeretete, hogy irgalma és kegyelme óceánjának árjait zúdíthassa életed minden területére. Menj, hajtsd meg magad teljes alárendeltségben és igazi bűnbánatban Urad előtt, Akit bűneiddel nagyon megbántottál. Higgy Jézusban, és bűnbocsánatot nyersz. Ilyen módon próbáld ki az előbb bemutatott igazságot! Lásd meg, magasabb-e az Ő irgalma az egeknél! Győződj meg, létezik-e olyan túlságosan nagy dolog, amit az Ő szeretete meg nem tenne érted!

Hadd tegye minden keresztyén hasonló módon próbára ezt a meglepően nagy szeretetet. Állj oda, ahol irgalma elér téged anélkül, hogy Jahve erkölcsi kormányzásának alapelvei megsérülne. Aztán várj, és figyelj, hogyan tapasztalod meg leggazdagabban áradó szeretetét! Mennyire nagyon gyönyörködik a te mennyei Atyád, ha kitöltheti rád áldásainak hatalmas árját! Ó, sohasem örül Ő olyan nagyon, mint amikor nyitott, szabad csatornát talál, hogy drága népére áraszthassa áldásainak bőségét!

Egy vagy két napja levelet kaptam attól az embertől, akiért kértelek, hogy imádkozzatok egy késő esti imaórán. Értékes és érdekes dolgokkal volt tele. Írója számára hosszú ideig idegen volt az evangélium áldása. Most azonban ezt vetette papírra: „Bizonyosan tudom, hogy imádkozol értem, mert szokatlan békességet tapasztalok egy hete lelkemben”. A mi mennyei

Atyánk csodálatos készségének bizonyítéka ez, amellyel meghallgatja az imádságot, és válaszol rá.

Ó, milyen nagy szeretet ez! Mihez hasonlíthatnám? Hogyan is szemléltessem annak megdöbbentő teljességét és erejét? Gondoljatok csak egy óriási összezárt víztömegre, amely magasan fejük felett függ. Mekkora nyomást gyakorol minden kis részre, hogy kifolyást találhasson, és lezúdulhasson. Képzeljük el, hogy mi lenne, ha a hatalmas Csendes-óceán feneke felemelkedne, és rengeteg vizét kiöntené a földrészekre. Ez bemutatná Isten szeretetének mindent felülmúló túláradását: a kegyelem és a szeretet óceánjának árai felbecsülhetetlenül magasabbra emelkednek bűneink hegyeinél. Igen, a széles és mély Csendes-óceán hadd emeltessék a magasba, a vize legyen ott összezárva. Képzeljétek el a nyomását. Milyen hatalmas erővel keresné a legkisebb nyitott esaternát is, hogy előtörhessen! Nem kell félnetek attól, hogy kis vízszükségeitek kiszárítják az óceánt! Ó, nem! Megérthetitek, hogy van elégséges víz, és még marad is. Tudod most, hogy miért mondja az Ige: „Nyisd szét a te szájad, és betöltöm azt” (Zsolt 81:11)? Látod most, hogyan kell olvasnod az ígéretet: „Hozzátok be a tizedet mind az én tárházamba, ...és ezzel próbáljatok meg engem, azt mondja a Seregeknek Ura, ha nem nyitom meg néktek az egek csatornáit, és ha nem árasztok reátok áldást bőségesen” (Malakiás 3:10)? Az isteni szeretet nagy óceánjai soha nem száradnak ki. A keresztyének hadd hozzák be az ő tizedüket, készítsék elő edényeiket a megtöltésre, és ha teljesítették a feltételeket, érvényes rájuk is „álljatok vesztég, és lássátok az Úrnak szabadítását rajtatok” (2 Krónika 20:17). Ó, hogy árad, és ömlik a kegyelem beláthatatlan özöne, míg van üres hely a lélekben! Ó, hogy csordulnak túl kis edényeitek egyik a másik után, mint a próféta esetében, amikor az özvegyasszony edényei megteltek, és kiáltotta: Siess,

siess! „Hozz ide még egy edényt”. Amíg az olaj folyik, hozz ide még edényt. „Nincs több edény” – volt a válasz (2Királyok 4:6). Ekkor, csakis ekkor állt el az olaj folyása. Milyen gyakran gondoltam erre nagy ébredések idején, amikor a keresztyének valóságosan az imádkozás állapotába kerültek, és úgy látszott, hogy Isten mindent megad nekik, amit csak kérnek, míg felhangzott a kiáltás: „Hozz ide még egy edényt!”. Ó hozzatok több edényt, még többet, mert még mindig folyik az olaj, még mindig túlárad! De ó jaj, a gyülekezet elérte elvárásainak határát, nem gondoskodott több edényről, és a mennyei áradás megállt. A végtelen szeretet nem oszthat több áldást, mert hiányzik a hit az előkészülésre és elfogadásra.

KÖVETKEZTETÉS

1. Sokan, akiknek azt tanították, hogy Isten *Krisztusért* válaszol az imádságra, szem elől tévesztik az engedelmesség feltevéletét. Annyira pontatlan elgondolásuk van az imádságról, Istennel való kapcsolatukról, az Ő velük való kapcsolatáról, Isten erkölcsi kormányzásáról, hogy elképzelésük szerint lehetnek engedetlenek, imájuk mégis győzedelmeskedik Krisztus által. Milyen kevéssé értik meg ezt az egészet! Bizonyára teljesen elhanyagolták tanulmányozni Bibliájukat az imádságra vonatkozó igazságok megtanulása szándékával. Nagyon könnyen megtalálhatták volna ott a kijelentést: „Valaki elfordítja az ő fülét a törvénynek hallásától, annak könyörgése is útálatos” (Példabeszédek 28:9). „Az istentelenek áldozata gyűlölséges az Úrnak” (Példabeszédek 15:8). „Ha hamisságra néztem volna szívemben, meg nem hallgatott volna engem az én Uram” (Zsoltárok 66:18). Mindez kétségtelenül azt tanítja, hogy ha a legkisebb bűn is van a szívemben, az Úr nem felel

imádságomra. Így az Isten általi elfogadás feltétele nem más, mint a teljes engedelmesség. Szívednek őszintének és becsületesnek kell lennie. Másképp hogy használhatnád Jézus nevét mint győzelmes Közbenjáródét? Másképp hogy mosolyoghatna rád Isten az angyalok és a tökéletes mennyei szentek szeme láttára?

Amikor férfiak jönnek Isten elé bálványaikkal szívükben és vétkeik botránkozásával orcáik előtt, így szól az Úr: „Vajon engedjem-é, hogy megkérdezzenek engem?” (Ezékiel 14:3-5). Az Úr megbízza prófétáját, hogy mindnyájuknak ezt mondja: „Én, az Úr felelek meg annak én magam által bálványaik sokasága miatt”. Az ilyen imákra nem isteni teljesség kiárasztásával fog felelni Isten, hanem pusztító soványsággal; nem kegyelemmel, irgalommal és békességgel, hanem sivársággal, átkokkal és halállal.

Lehet, hogy néhányan ismeritek ezt az állapotot. Tapasztaltatok, hogy minél többet imádkoztok, annál keményebb a szívetek. Mit gondoltok, mi lehet az oka? Nyilván nem lehet más, csak az, hogy vétkeitek botránkozását arcotok elé helyeztétok, így jöttetek Istenhez, és Ő nem nagy irgalmassága szerint válaszolt, hanem bálványaitok sokaságához illően.

Nem kellene gondosan vigyáznod arra, hogyan imádkozol?

2. Senkinek sem kell tétovázni, a legteljesebb bizalommal közeledni Istenhez *múltbeli bűnei* miatt. Aki most megtér, és tudatában van egész szíve teljes és becsületes, Isten felé fordulásának, annak nincs oka attól félnie, hogy az irgalom számolyától elutasítják.

Hallottam olykor embereket nagy csodálkozással beszélni arról, hogy Isten meghallgatja imáikat, és válaszol azokra, bár azelőtt ők nagyon gonosz bűnözők voltak. Az ilyen meglepődés azonban Istenünk kegyelmének és szeretetének kifestésére utal csupán. Nézzük csak a társusi Saulust. Egykor

elkeseredett, örült üldöző, hiábavaló farizeusságában felfuvalkodott volt, most azonban megbánja bűnét, megtér, és bűnbocsánatot nyer. Figyeljük csak meg, mekkora erővel bír imája Isten előtt. A töredelem után Isten annyira teljesen megbocsát, hogy nem emlékezik meg többé az elkövetett gonoszságról. Így mondja az Ő Igéje. Az ily módon bocsánatot nyert lelket az Úr olyan kiváltságba helyezi, hogy a mennyei angyalokhoz hasonló módon, valóságosan és jól képes győzedelmeskedni Istennel! Mivel a Biblia megvilágítja ezt a dolgot, igaznak kell elfogadnunk. És miért? Nem azért, mert a bűnbocsánatot nyert keresztyén igazabb, mint egy angyal, hanem azért, mert a legtisztább angyaléval egyenlő elfogadásban részesül. Ezenkívül bírja Jézus Krisztus érdemeit és közbenjárását. Mindez rendelkezésére áll, amikor az Ő mindenek felett való nevét használja. Ő, egész jelentésvilággal bír ez az imára vonatkozó, kevésbé átgondolt rendelkezés: „*a Jézus nevében*”! Krisztus érdemeinek értéke mind rendelkezésedre áll. Ha sikerült Jézus Krisztusnak valami áldást nyernie a mennyei törvényszéken, az Ő nevében kérve te is megkaphatod ugyanazt, természetesen ha az elfogadható imádkozás feltételeit betöltöd. Ha Krisztus szellemében jössz és imádkozol, ha az Ő szelleme esedezik a te szellemeddel együtt, és hited megragadja mindent megérdemlő nevét. Ekkor a trón elé az Ő érted mondott közbenjárásai kerülnek, és amit csak Krisztus ott megszerezhet, neked szerzi meg. Kérj tehát most – így szólít fel Krisztus, és ígéretet is tesz: „Kérjétek és megkapjátok, hogy a ti örömtök teljes legyen” (János 16: 24).

Ő, micsoda előny-területre helyezte Isten a keresztyéneket! Ő, milyen nagyszerű alap, amelyen megállhatunk, és a leggyőzedelmesebb imádsággal kérhetünk! Milyen csodálatos! Először Isten bűnbocsánatot ad, elveszi a halál fullánkját; visszaadja a lelkiismeret békéjét és a hit örömet; aztán Krisz-

tus közbenjárásának előnyében részesít; majd felszólítja a keresztyéneket, hogy kérjenek, amit csak akarnak! Ó, mennyire erőssé, győzedelmessé lehet az imádkozásban minden keresztyén! Kétségtelenül elmondhatjuk, hogy egy Istennel járó gyülekezet, amely egészen betölti az elfogadható imádkozás feltételeit, több erővel rendelkezik Isten előtt, mint ugyanannyi angyal. És elhallgatjuk, hogy az állítólagos keresztyének Isten előtti erőtlenségről beszéljenek! Ó jaj, jaj! Bizonyos, hogy ők nem ismerik áldott születési előjogukat. Még nem kezdték el megismerni Isten Fiának evangéliumát!

3. Sokan tovább folytatják a megszokott imádkozást, közben bűnben élnek, és nem próbálnak megváltozni, még őszinte vágyuk sincs a megváltozásra. Mindezeknek a személyeknek tudniuk kellene, hogy ők fájdalmasan arra ingerlik az Urat, hogy imáikra félelmetes ítéletekkel válaszoljon.

4. Csak az Istennel élő és járó emberek imái hasznosak mind önmaguk, mind gyülekezetük, mind a világ számára. Csak azoknak az imádsága, akiket nem vádol a lelkiismeretük, és tudatosan Isten helyeslésében élnek. Ők imádkozhatnak igénk szerint, ők megkapják, amit csak kérnek, mert megtartják az Ő parancsolatait, és azokat cselekszik, amik kedvesek Előtte.

5. Ha a legnagyobb bűnösök Istenhez térnek, olyan valóságosan győzedelmesekké lehetnek, mintha sohasem vétkeztek volna. Ha Isten a Jézus véérért megbocsát, valóságos bocsánat ez. Isten a megkegyelmezett bűnbánót gyermekeként öleli végtelen szeretetének keblére. Jézusért fogadja el őt az Isten. Ez a legcsekélyebb mértékben sem jogosít fel minket azt gondolnunk, hogy Isten nem törődik a bűnnel. Ó, egyszer és mindenkorra tudtára adta Ő az egész világmindenségnek, mennyire kifejezetten gyűlöli a bűnt. Akkor történt ez, amikor rávette szeretett Fiát, hogy saját testében vigye fel bűneinket a fára.

Akkor úgy tetszett az Atyának, hogy összezúzza Őt, és elrejtse arcát még Attól is, Akit a legjobban szeretett. Ó milyen csodálatos, dicsőséges az evangéliumnak ez a bemutatása! Benne Isten olyan világosan kinyilvánította a saját törvénye iránti tiszteletét, hogy egyáltalán nem kell félnie félreértéstől, amikor a Krisztusban hívő bűnösöket kegyelmében részesíti. Ha a hívő bűnös meg is tagadja bűnét, ha teljes szívéből csupán ennyit mond: „Az Úr nevében minden bűnömet megtagadom,... mindeniket,... most... mindörökre”, akkor Isten gyermekeként öleli át. A megtérőnek nincs mitől félnie mindaddig, amíg az áldott örök Kőszikla nyitott hasadékában rejtőzik el.

3

MINDIG IMÁDKOZNI KELL

„Monda pedig nékik példázatot is arról, hogy mindig imádkozni kell, és meg nem restülni.” (Lukács 18: 1)

Igénk alapján az *imádsággal* kapcsolatban a következő dolgokat szeretném elmondani:

- I. Miért kell egyáltalán imádkozni;
- II. Miért kell mindig imádkozni, és meg nem restülni;
- III. Miért nem imádkozunk mindig.

I. Minden dologban Istentől függünk. Ezt tudjuk, elismerjük. Csak az ateisták kérdőjelezik meg.

Az imádkozás természetünknek a parancsa. A természet hangja a lehető legvilágosabban fedi fel ezt a kötelességet. Érezzük szükségünk szorítását, ösztöneink egy magasabbrendű erőhöz kiáltanak enyhülésért, megoldásért. Ez megfigyelhető mind a leggonoszabb, mind a jó embernél. A gonosz, ha nyomorba jut, Istenhez kiált segítségért. Minden nép és minden kor embere tanúskodik erről. Az emberiség tapasztalata bizonyítja, hogy az imádkozás egyetemes szükségesség, és

hogy természetünk parancsára nézünk fel a felettünk álló Istenre.

Elmének egyszerű meggyőződése, hogy Isten meghallgatja az imát, és válaszol rá. Ha ezt nem feltételeznék az emberek, miért is imádkoznának? Az a tény, hogy önként imádkoznak, igazolja valóságos elvárásukat, hogy Isten meghallgatja őket. Ősi hitünknek mondanánk ellent, ha elfogadnánk, hogy az események a Mindenható számára megtörhetetlen, szigorú egymásutániság törvénye szerint zajlanak, és hogy Ő sohasem próbálja meg akarata szerint igazítani azokat. Az emberek természetük szerint nem hiszik ezt.

Az imádkozással szembeni kifogás, hogy Isten változhatatlan, és ezért nem fordulhat oda, hogy az imát meghallgassa, tudatlanságból eredő tévedés. Gondoljuk csak át, mi is az igazi jelentése Isten változhatatlanságának. Bizonyára nem az, hogy sohasem változik meg az Ő viselkedésmódja a különböző körülményeknek megfelelően. Az Ő *jelleme* nem változik meg soha, vagyis a természete és az alapelvek, amelyek önkéntes cselekedeteit irányítják, örökké ugyanazok. Minden természeti és erkölcsi jellemzője örökre változhatatlan. Ez minden, ami józanul gondolkodva, Isten változhatatlanságába beletartozik.

Nos, az imádság meghallgatása és a rá adott válasz nem jelent jellemének megváltozását, sem cselekvési alapelveinek feladását. Valóban, ha azt kérdezed, miért is felel Ő egyáltalán az imára, a válasz csak ez lehet: mert Ő változhatatlan. Az imádkozás az esdeklőt új viszonyba hozza Isten királyságával; hogy Isten felelni tudjon erre az új viszonyra, az Ő változhatatlan alapelvei megkövetelik Tőle, hogy megváltoztassa kormányzása menetét. Ő válaszol az imára, mert változhatatlanul jóakarátú. Nem jóakarátának változékonysága, hanem éppen annak változhatatlansága készíti az ima meghallgatá-

sára. Ki feltételezné, hogy megváltozik Isten jelleme azáltal, hogy Ő felel az imádságra? Például, ha egy ember imádságban megtér, Isten megbocsát, ha pedig nem tér meg jelenlegi bűnéből, Isten nem bocsát meg. Ki ne látná, hogy Isten változhatatlansága követeli meg az Ő különböző viszonyulását. Ha feltételeznénk, hogy Isten nem változtat viselkedésén, amikor az emberek megváltoztatják jellemüket és Isten iránti magatartásukat, ez ingatagságot és a lerögzített alapelvek ki-mondott hiányát jelentené Isten részéről. Az Ő változhatatlan jóságába beletartozik tehát viszonyulásának megváltozása erkölcsileg megváltozott teremtményei iránt, hogy új helyzetüknek megfelelhessen. Egyszerűen képtelenség és a tudatlanság eredménye lenne bármely más meglátás. Furcsa az a gondolkodásmód, mely szerint következtelenség lenne Isten részéről magatartásán változtatni, és esőt adni válaszként az imára, vagy bármilyen szükséges szellemi áldást azoknak, akik kérik!

Az Istennel való kapcsolat szükségesség az erkölcsi lények számára, a teremtmények természetük szükségleteként igénylik ezt. Kétségtelenül ez a mennyben is igaz, és a mennyei lények eme szükségének dicsőséges betöltése teszi a mennyet azzá, ami. A Biblia a mennyben levő lelkeket imádkozva mutatja be. Halljuk, amint kiáltanak: „Uram, Te szent és igaz, meddig nem ítélsz még, és nem állasz bosszút a mi vérünkért azokon, akik a földön laknak?” (Jelenések 6:10). Igaz, az ő imatémáik nem minden tekintetben olyanok mint a mieink. Vannak dolgok, amelyekért nekünk imádkoznunk kell, nekik azonban nincs szükségük ezekre. Ők sohasem betegek, sohasem bűnösök. De feltételezhetnénk-e, hogy sohasem imádkoznak így: „Jöjjön el a Te országod”? Minden együttérzésüket elveszítették volna Sion érdekeivel? Távol legyen. Jobban ismerve ezek értékét, kétségtelenül ők jobban átérzik Sion érde-

keinek fontosságát, és komolyabban imádkoznak megvalósulásukért. A helyzet természetéből adódóan Isten magatartása a menny lakói felé azok Iránta való és országa iránti önkéntes viszonyulásától függ. Tudásuknak, az ismeretben való előhaladásuknak, valamint a rendelkezésükre álló eszközök és erők fejlesztésének kell ezt kormányoznia és meghatároznia. Nyilvánvalóan az Ő szándékos istentiszteletük, hálájuk, hódolatuk és bármely szolgálatuk változtatja Istenhez való viszonyukat, és következésképpen az Ő magatartását is irántuk. Sok dolgot fog megtenni nekik és értük, amit nem tehetne, ha ők nem imádkoznának, nem dicsőítenék Őt, nem szeretnék Őt, nem tanulnának, és nem dolgoznának. Ennek még a mennyben is igaznak kell lennie, az apostolok, próféták és az összes megdicsőült szent esetében is. Isten folytonosan kijelenti Magát nekik. Mindenik következő kijelentés magasabb szintű az előbbinél, és mindez Isten és az Ő dicsősége iránti önkéntes odaadásuktól függ. Ők állandóan fejlődnek az Ő szolgálatában, telve hódolattal, dicsőítéssel, imádattal, és csak ez készíti fel őket arra, hogy Isten országának érdekei szerint egyre jobban résztvegyenek a szeretet és segítés szolgálatában. Láthatjuk tehát, hogy Isten magatartása a szentek felé a mennyben, az ő Isten iránti szándékos viszonyuktól és viselkedésüktől függ. Ez szükségessége minden egyes erkölcsi rendszernek. Ha a szentek a mennyben erkölcsi lények, és Isten felettük való uralma ugyancsak erkölcsi, mindezeknek az eredményeknek következniük kell. Világunkban létezik a bűn. Ebben a tényben az erkölcsi kormányzás törvényének nyilvánvaló szükségességét látjuk. De a szentek a mennyben nem kevésbé erkölcsi lények, és nem kevésbé felelősek, mint a bűnösök a földön. Isten kormányzásának nagy célja az, hogy az erkölcsi lényeket önmagához tegye hasonlókká. Ezért őket az Isten iránti viszonyulásuktól függően kell kezelnie.

Hogy is tehetne Isten valami jót a földi szenteknek, ha nem vonhatná őket imában és dicsőítésben Önmagához? Ez az egyik legnyilvánvalóbb szükséglet, amit megnevezhetünk. Az emberek ellenállhatatlanul érzik a bűnvallás és esedezés helyességét ahhoz, hogy bűnbocsánatot nyerjenek. Ez az érzés a lélek ősi igenlései közül való. Az emberek tudják, hogy Istent kell keresniük és megtalálniuk, ha meg akarnak gyógyulni a bűntől.

II. Miért imádkozunk *olyan sokat és olyan gyakran*? Miért szól a buzdítás: „*mindig imádkozni kell, és meg nem restülni*”?

Az Igében bemutatott eset nagyon meggyőző. Akár valószínű történet, akár feltételezés, ez nem változtat a lényegen, az imádkozáshoz szükséges alkalmatlankodó állhatatosság szemléltetésén. A szegény özvegyasszony nem hagyta magát. Ő jött állandóan, és nem csüggedt el. Egyszerűen az állhatatosság által elérte célját. A bíró, aki sem Istennel, sem emberrel nem törődött, törődött mégis valamennyire a saját kényelmével és nyugalomával. Ezért bölcs dolognak ítélte meghallgatni az asszony baját, és teljesíteni a kérését. Az elmondott eset által a mi Urunk az imádságban való alkalmatlankodó állhatatosságra serkent, és bátorít. Halld az Ő érvelését: „Hát az Isten” – Aki semmi esetre sem igazságtalan, hanem mélységesen együttérző – „nem áll-e bosszút az Ő választottjaiért, kik Őhöz kiáltanak éjjel és nappal, ha hosszútűró is irántuk” imádságaik megválaszolásának halasztásában? „Mondom néktek, hogy bosszút áll értük hamar”.

1. Az embereknek mindig imádkozniuk kell, mert mindig szükségük van az imádság hatására. Fontold csak meg, mit foglal magába az imádkozás, és milyen áldásokat nyersz általa. Az ima Isten jelenlétének légkörében fűrészt a lelket. Az imádkozás beszélgetés Istennel, és ez a megszentelő közösség

kihat az egész elmére. Imában Istenhez jövünk, hogy bűnbocsánatot keressünk, segítő irgalmat és kegyelmet találjunk. Milyen nyilvánvaló tehát, hogy szívünknek és életünknek állandóan szüksége van jótékony hatására! Valóban, nincs miért csodálkoznunk azon, hogy Istennek lelkünkre kellett kötnie az állandó imádkozást.

2. Istennek feltétel gyanánt van szüksége a mi imáinkra, hogy mindazt megtehesse értünk és velünk, amit szeretne. Ő szeret minket, ezerszámra látja a nekünk szükséges áldásokat, és gyönyörködne azok megadásában. Csupán egy feltétellel teheti ezt meg: ha Jézus nevében kérjük. Ő meglátásainktól és magatartásunktól függően kezel minket, és akkor adja nekünk az Ő áldásait: ha átérezzük Tőle való függőségünket; ha megvalljuk, és elhagyjuk mind a bűnöket; ha bízunk Benne, és minden dologban teljes szívből tiszteljük Őt. Az Ő velünk kapcsolatos cselekedeteinek iránta való magatartásunktól kell függniük. Egy erkölcsi rendszer igazgatásában lényeges, hogy nekünk imádkoznunk, és bízunk kell Benne ahhoz, hogy Ő szabadon és gazdagon adhasson nekünk, mégpedig úgy, hogy ez számunkra biztos, Ránézve meg tisztességes legyen. Személyes imádkozásunkat semmivel sem lehet helyettesíteni, sem Isten felé, sem önmagunk irányában. Mi nem boldogulhatunk az imádkozás, bűnvallás, bizalom és dicsőítés személyes előnyei nélkül. Sok és jó tanítással sem helyettesíthetjük, mert ezeknek a dolgoknak a lélek *megtapasztalásaivá* kell válniuk. Érezned kell ezt Isten előtt, és ezeknek az igazságoknak az életét és erejét valósággá kell tenned az Úr előtt a te szívedben. Másképp rosszabb neked, mint ha meg sem ismerted volna ezeket. Imádság nélkül valószínűleg sok mindent ezen igazságok közül meg sem értenél. És ha meg is értenéd, de nem imádkoznál, ez az ismeret átok lenne számodra.

Mi lehet nekünk, bűnösöknek annyira hasznos, mint a közvetlen közösség Istennel? Ez a szív mélyéből fakadó keresés idézi elő a megalázkodást, a bűnök bevallását, az esedezéseket. Más dolgok is hasznosak. A tanítás jó; Isten Igéjének olvasása áldás lehet; a szentekkel való közösség kellemes; de mi együttvéve mindez az Istennel való személyes kapcsolathoz viszonyítva? Semmi más nem képes annyira beteggé tenni a szívet a bűn miatt, és annyira halottá a világ számára, semmi más sem lehel olyan szellemi életet a lélekbe, mint az igazi imádkozás.

Az imádkozás arra is felkészít, hogy minden áldást Istentől fogadjunk el, és hogy állhatatosak legyünk.

Az imádkozás örömet szerez Istennek, a világmindenség Urának, mert ebben a helyzetben Ő megáldhat minket, és eleget tehet jóindulatának.

Nézz utána a történelemben, és rá fogsz jönni, hogy Isten ott áldotta meg leggyakrabban, legbőségebben a lelket, ahol a legigazibb volt az imádkozás, ahol a szív a legmélyebben telítődött Isten jelenlétével. Ki ne tudná, hogy a régi idők szent emberei annyira voltak kiválóak hasznosságban és erőben, amennyire hűségesek és nagyok voltak az imádkozásban?

Minél többet imádkozunk, annál nagyobb a világosságunk, mert bizonyosan azok kapják a legnagyobb világosságot, akik a legtöbbet imádkoznak. Ha az isteni dolgokban nem jutunk tovább annál, mint amennyire a gondolkodás vihet el, igazán keveset kapunk Istentől.

Minél többet imádkozik az ember, annál jobban szeret imádkozni, és annál jobban örvend Istennek. Másfelől pedig, minél többet imádkozunk – valóságos imádsággal –, annál inkább gyönyörködik Isten bennünk. Figyeljétek meg, amit mondok: annál inkább *gyönyörködik* igazán Isten bennünk. Ez nem csupán jóakarattól fakadó szeretet, mert Isten min-

denkihez jóakarató. Ő azonban gyönyörködik imádkozó gyermekeiben, kedvét találja az ő jellemükben. A Biblia gyakran beszél Isten nagy érdeklődéséről azok iránt, akik sok imádkozás által az Ő közelében élnek. Ez természetes és szükségszerű. Miért ne gyönyörködne Isten azokban, akik gyönyörködnek Benne?

Minél többet imádkozunk, annál inkább tetszik Istennek kinyilvánítani mások előtt, hogy Ő gyönyörködik bennünk, és meghallgatja imáinkat. Ha az Ő gyermekei imádságban bővülő életet folytatnak, Istennek jólesik megtisztelni őket, hogy másokat is imára bátorítson. Imádság által olyan helyzetbe kerülnek, amelyben Ő megáldhatja őket, és a rájuk árasztott áldásokat mások számára is gyümölcsöztetheti. Ez kétszeresen kielégíti szíve jóakartát.

Sohasem érhetünk el olyan állapotba, amelyben nem lenne szükségünk imádkozni. Ki hiszi, hogy a szenteknek a mennyben nem lesz szükségük az imára? Igaz, hitük tökéletes lesz, de ez távolról sem zárja ki az imádkozást, csupán megerősíti. Az emberek furesa módon magukévá tették azt a véleményt, hogy csak ott szűnik meg az imádkozás, ahol tökéletes a hit.

Semmi sem lehet ennél hamisabb és megalapozatlanabb. Bizonyos tehát, hogy az imádkozás sohasem válhat túlhaladottá számunkra.

Ha lenne időm, szeretném bemutatni, hogyan változik az imádkozás módja a szentségben való növekedés függvényében. A szentségben növekvő keresztyének nem egyre kevesebbet, hanem egyre többet imádkoznak, és egyre jobban tudják, *hogyan* kell imádkozniuk. Amikor az érzéki és szellemi élet nagyban keveredik egymással, megfigyelhető egy külső pezsgés. Ez olyan mértékben múlik el, ahogy közelebb kerül a lélek Istenhez. Kevesebb lesz az izgatottság, gondolhatod.

Igen, kevesebb lesz az állati izgatottság, a lélek mély forrásai azonban, az Istennel való töretlen egyetértésben áradnak.

Sohasem juthatunk túl azon a helyzeten, amelyben az imádkozás nagyon hasznos nekünk. Minél jobban epekedik szívünk Isten után, minél jobban Felé emelik mennyei vágyaink, annál inkább hasznossá válik az imádkozás tapasztalata számunkra. Az idős keresztyén, amint egyre közelebb jut Istenhez, egyre több előnyt talál az imában. Minél többet imádkozik, annál jobban látja az imádkozás bölcsességét és szükségességét a saját szellemi javára.

Az imádság nagy kiváltság a bűnösök számára. Ez a legnagyobb megtiszteltetés kérdésévé teszi Isten előtt az imameghallgatást. Vannak, akik szégyenletesnek tartják Számára, hogy odafigyeljen a bűnösök imáira. Micsoda érzés! Így Isten valóságos nagyságát abban látnánk, hogy Ő olyan magasan fölöttünk áll, hogy figyelembe se vehet minket. Ez nem így van. Isten egyformán számon tartja az angyalfejedelem röptét és a veréb leestét. Szeme előtt egyetlen esemény sem túl apró, hogy ne figyeljen rá. Egyetlen bogár sem túl kicsi, hogy ne vegye észre, és ne szeresse. Határtalan dicsőségét abban mutatja meg, hogy figyelme számára semmi sem túl magas, és semmi sem túl alacsony. Semmi sem túl jelentéktelen, hogy nélkülözne együttérzését, semmi sem túl gyenge, hogy ne részesítené kedvességében.

Sokan úgy beszélnek az imádkozásról, mint pusztá kötelességről, nem mint kiváltságról. Ilyen meglátással azonban nem imádkozhatnak elfogadhatóan. Amikor bajban levő gyermekeid hozzád szaladnak segítségért, azért teszik, mert ez kötelesség? Nem! Ez az ő kiváltságuk. Kiváltságuknak tekintik. A többi gyermek nem így érez irántad. Csodálatos kiváltság ez! Ki az, aki nem így tudja, és nem így érzi? Elmulasztatnánk-e valaha, hogy igénybe vegyük?

Végezetül, bizonyosan győzedelmeskedünk, ha alaposan kitartunk, ha mindig imádkozunk, és meg nem restülünk. Késztesen ez minket kitartásra az imában! Szükséged van áldásokra? Még nem kaptad meg? Mindig imádkozz, és meg ne restülj. Így megkapod mindazt, amire szükséged van.

III. Harmadik kérdésünk következik: *Miért nem imádkozunk mindig*. Sok oka van ennek.

1. Vannak olyan emberek, akik szívük Istennel szembeni ellenségeskedése miatt félnek, rettegnek imádkozni. Annyira idegenkednek Istentől, hogy nem tudják rávenni önmagukat, hogy imában közeledjenek Hozzá.

2. Némelyek önelégültek, és nem ismerik önmagukat. Ezért nincs szívük imádkozni. Önigazságuk miatt ima nélkül is eléggé erőseknek érzik magukat. Önismeretük hiánya megakadályozza őket saját valóságos szükségük felismerésében.

3. Másokat a hitelenség tart távol az állandó imától. Nem bíznak eléggé Istenben, hogy Ő kész felelni az imádságra. Természetes, hogy ilyen hitelenséggel a szívükben nem fognak állandóan imádkozni.

4. Sokakat az okoskodás akadályoz meg. Érintettem már néhány formáját. Ők azt mondják, mivel Isten változhatatlan, sohasem változtatja meg az Ő útját. Máskor meg azzal érvelnek az imádkozás szükségtelensége mellett, hogy Isten bizonyosan jól fog cselekedni akkor is, ha senki sem imádkozik. Ezek annyira *apró* okoskodások, hogy a tudatlan lelkek felkapják, és megbotlanak bennük. Csodálkozom, hogy létezik egyáltalán olyan tudatlan és gondolkodni nem akaró lélek, akit ezek az okoskodások befolyásolnak. Visszaemlékszem, hogy ezek az imádsággal szembeni ellenvetések az én elmémben is felöltöttek sok évvel ezelőtt, de azonnal választ kaptam rájuk, és értelmetlenségük miatt elvettem. Például, Isten olyan bölcsen megalkotta a világmindenséget, hogy nincs *szükség* és

hely az imádkozásra. Válaszom kész volt. Mi is volt Isten célja a teremtéssel? Az, hogy jó *gépészként* mutassa be magát, aki annyira ügyes, hogy önmagától működő világot képes létrehozni, amelynek nincs szüksége az Ő folytonos hatóerejére? *Ez* lett volna az Ő célja? *Nem!* Az Ő szándéka az volt, hogy intelligens lelkeket helyezzen a világmindenségbe, hogy kijelentse Önmagát nekik, hogy saját mindenható Atyjuk iránti szeretetre és bizalomra tanítsa őket. Ez a cél minden tekintetben nemes, és méltó Istenhez. A másik gondolat viszont iszonyatos! Megfosztja Istent minden megnyerő tulajdonságtól, és egy *jó gépésszé* alacsonyítja le Őt!

Minden időben, mindenhol ismerős volt az az elgondolás, hogy Isten folytonosan beavatkozik az emberiség ügyeibe. Mindenütt, ahol csak látták, hogy Isten kijelenti Magát. Az ember elvárja, hogy Isten kinyilatkoztassa Magát. Hiit ezekben a kijelentésekben, és látta, hogy ez a tény mennyire fontos az erkölcsi kormányzáshoz tartozó bizalom és szeretet szempontjából. Nagyon is fürcsa, hogy az ember helyet ad az imádság elleni okoskodásnak! Minden ilyen ellenvetés elszenvedhetetlen értelmetlenség!

Egy alkalommal, amikor nagyon nedves idő után hirtelen szárazság következett, felmerült a kérdés: hogyan lehet igazolni Isten gondviselését ebben az esetben. Először megütött a kérdés, megálltam, gondolkodtam egy ideig, aztán én is kérdeztem: egyáltalán mi is Isten célja az időjárással. Miért küld, vagy miért nem küld esőt? Ha az lenne a szándéka, hogy minél több burgonya teremjen, a szárazság nem a legjobb magatartásról beszélne. Ha azt akarja viszont, hogy érezzük a Tőle való függésünket, akkor a legbölcsebb utat választotta. Mi lenne, ha Isten egy esztendőben tíz évre elegendő termést adna nekünk? Mindannyian istentagadókká lehetnénk. Nagyon könnyen azt gondolhatnánk, hogy Isten nélkül is képesek

vagyunk élni. De így, Ő minden nap és minden évben elhallgattat minket, hogy függjünk Tőle. Ki ne látná, hogy az erkölcsi kormányzás bármely nem erkölcsi rendszerre történő alkalmazása romláshoz vezet?

5. Egy másik ok az, hogy némely ember nem érzékeli a bűnt, vagy egyetlen szellemi szükségletet sem, nincs bűntudata. Nem várhatjuk el, hogy az ilyen lelkiállapotban levő ember imádkozzék.

6. Egy másik végletben a mély bűntudat reménytelenséggé torzulhat. Aki ide jutott, nem látja értelmét az imádkozásnak.

7. A sekélyes imádkozásnak egy másik oka a sikeres imádkozás kellékeire vonatkozó öngazult felfogásokban van. Van aki azt mondja: igen romlott vagyok, nem vagyok eléggé jó az imádkozásra. Ez az ellenvetés mindenestől fogva az öngazult gondolkodásmódban gyökerezik, mivel azt tartja, hogy a saját jóságunk az alapja vagy az oka annak, hogy Isten meghallgatja az imát.

8. Sokaknál a kevés imádkozást világias gondolkodásuk okozza. A világias természet gondolatai annyira betöltik elméjüket, hogy nem képesek az imádkozás szellemébe jutni.

9. Továbbá, vannak akiket saját megtapasztalásuk bátortalanít el. Gyakran imádoztak, de kevés eredménnyel. Ez borúlátó magatartást alakít ki náluk az imádkozásra vonatkozóan. Nagyon valószínű, hogy sikertelenségük valóságos oka a kitartás hiánya. Ők nem engedelmessé váltak annak a szabálynak, amely arra buzdít, hogy mindenkor imádkozni kell, és meg nem restülni.

KÖVETKEZTETÉS

Az imádkozás nem idővesztés. Sokan nagyjából elveszett vagy egészen elveszett időnek tartják. Annyira lefoglalja

őket az üzletük, hogy – véleményük szerint – az imádkozás tönkretenné azt. Állítom, hogy ha a te üzleti tevékenységed olyan fajta, hogy azt egyáltalán végezni kell, a sok imádkozástól még jobban fog menni. Kelj fel reggel kissé korábban, és imádkozz! Szakíts időt, bármely elképzelhető áldozat árán is, de ne mondj az imádkozásról. Tanulsz? Nem idővesztés imádkozni, nagyon jól tudom saját tapasztalatomból. Ha prédikálnom kell, és csak két órám van a felkészülésre, egyiket az imának szentelem. Bármit is kellett tanulnom, legyen az Vergilius vagy mértan, mindent megtettem azért, hogy először imádkozzam. Az imádkozás fejleszti, és megvilágítja az elmét. Olyan, mintha egy lángész jelenlétébe jönnél.

IMÁDSÁG SZENT SZELLEMEÉRT

„Melyik atya pedig az közületek, akitől a fia kenyeret kér, és ő talán követ ad néki? Vagy ha halat, vajon a hal helyett kígyót ad-é néki? Avagy ha tojáást kér, vajon skorpiót ad-é néki? Ha azért ti gonosz létekre tudtok a ti fiaitoknak jó ajándékokat adni, mennyivel inkább ad a ti mennyei Atyátok Szent Lelket azoknak, akik Tőle kérik.” (Lukács 11: 11-13)

Ezek a versek egy igen figyelemreméltó beszélgetés befejező részét alkotják, amelyet a mi Urunk tanítványaival folytatott az imádságról. A beszélgetést a tanítványok Mesterükhöz intézett kérése vezette be, hogy tanítsa őket imádkozni. Ő válaszul egy imát adott nekik, amelyet mi Úri Imádságnak nevezünk. Ezt az alkalmatlankodó kitartás értékének hathatós szemléltetése követte, amelyet Ő még tovább vitt, és megerősített az általános ígéret megújítása által: „Kérjétek, és megadatik néktek” (Lukács 11:9). Aztán, hogy még jobban megerősítse hitüket, gazdagítja a gondolatot, hogy Isten az ő Atyjuk, és úgy kell közeledniük imában Hozzá, mint végtelenül kedves és szerető szülőhöz. Az igénkben levő erős fel-

szólításnak ez a vezető gondolata. „Melyik atya pedig az közületek, akitől a fia kenyeret kér, és ő talán követ ad néki? Vagy ha halat, vajon a hal helyett kígyót ad-é néki? Avagy ha tojást kér, vajon skorpiót ad-é néki? Ha azért ti gonosz léteketre tudtok a ti fiaitoknak jó ajándékokat adni, mennyivel inkább ad a ti mennyei Atyátok Szent Lelet azoknak, akik Tőle kérik.”

1. Megfigyelve az Igét, először azt látom, hogy ha mi helyesen értjük a dolgot, észre vesszük, hogy a Szent Szellem magába foglalja mindazt, amire szellemileg szükségünk van. Egyesülést biztosít számunkra Istennel, ez örök élet. Beletartozik a megtérés, amely az akaratot Isten ellenőrzésének rendeli alá. A megszentelődés is benne van. Ez elsősorban akaratunk Istennel való egyesülésének tökéletesedését és állandósulását jelenti; másodsorban pedig akaratunk előbb bemutatott állapotának minden érzékelő képességünkre kiterjedő befolyását. Ennek eredményeként egész lelkünk egyesül Isten szívével.

2. Nagyon könnyű megkapni Istentől a Szent Szellem ajándékát. Más szóval, könnyű minden valóban szükséges szellemi áldást megnyerni Istentől. Ha nem így lenne, mit kellene gondolnunk Krisztusnak ezekről a szavairól? Egyáltalán hogyan is magyarázhatnánk meg következetesen és kellő igazmondással? Bizonyosan könnyű a gyermekeknek ténylegesen jó dolgokat kapni édesapjuktól. Ki az az édesapa közületek, aki ne tudná, hogy gyermekei könnyen kapnak jó dolgokat tőle? Saját tapasztalatodból tudod, hogy ők nehézség nélkül megkapják még tőled is mindazt a jót, amire szükségük van, ha a te hatalmadban van annak megadása. De te olykor „gonosz” vagy, Krisztus utal erre, míg Isten sohasem gonosz, hanem mindig végtelenül jó. Sokkal könnyebb valakinek elnyerni a Szent Szellem ajándékát, mint a te gyermekeidnek

kenyeret kapni a te kezedből. „*Mennyivel inkább!*”! Micsoda jelentőségteljes szavak ebben az összefüggésben! Minden édesapa tudja, hogy gyermekei akadálytalanul megkapnak tőle minden számukra igazán szükséges jót, amit neki biztosítania kell. Minden szülő a jó dolgokat azért értékeli, mert a gyermekeinek szándékozik adni. A szülők a gyermekekért dolgoznak, és terveznek. Akkor idegenkedhetnek-e, vagy késlekedhetnek-e, hogy ezeket gyermekeiknek megadják?

Isten sokkal inkább kész adni az Ő Szellemét. Egyáltalán nem fogalmazok túl keményen tehát. Ha Isten sokkal inkább kész, és sokkal inkább akar adni jó dolgokat gyermekeinek, mint te a tiednek, akkor bizonyosan könnyű, és nem nehéz megnyerni a legnagyobb szellemi áldásokat, mindazt, amire szükségünk van.

Ez az érvelés hadd találjon otthonra a köztetek levő szülők szívében. Bizonyára átérzitek erejét. Hamis tanító lenne Krisztus, ha ez nem lenne igaz. Úgy kell lennie tehát, hogy ez a nagy ajándék, amely önmagába foglal minden szellemi ajándékot, a legkönnyebben megnyerhető, a lelkünk számára szükséges bármilyen mértékben.

3. Milyen nagyon sértő és megalázó Istenre nézve a legtöbb ember gyakorlati meglátása erről a dologról! Az embernek a Szent Szellemtől való függősége az erkölcsi és szellemi vétesség állandó védekezésévé vált. Az emberek általában azt vallják, hogy akarják a Szent Szellemet, többé-kevésbé érzik szükségességét, és imádkoznak ezért az ajándékért. Ugyanakkor állandóan és mindenütt arról panaszkodnak, hogy nem kapják meg. Ezek a panaszkodók úgy vélik – közvetlenül és közvetve –, hogy nagyon nehezen lehet ezt az ajándékot megkapni; hogy Isten az Ő gyermekeit kemény diétán tartja, abból is a lehető legkevesebbet adja nekik; hogy szellemi kenyerüket és vizüket a legkisebb adagban osztja ki, mintha csupán

egy hüvelyknyivel szándékozna a koplalás szintje fölött tartani őket. Látogasd meg a gyülekezeteket, hallgasd meg, mit beszélnek, és hogyan imádkoznak. Milyen következtetésre jutnál? Mennyire megütköznél azon a füresa, hogy ne mondjam *istenkáromló* feltételezésen, ahogy ők vélekednek Isten magatartásáról, ahogyan Ő adja, vagy inkább *nem* adja a Szent Szellem ajándékát azoknak, akik kérik Tőle. Tapasztalatból és személyes megfigyelések alapján beszélek. Amikor imaórákra kezdtem járni, az előbb említett tény különösen megütött. A férfikor elérése előtt sohasem voltam imaórán, mert az én helyzetem ebben a tekintetben egészen más volt, mint a tietek. Miután azonban férfvá lettem, és abban a helységben ahol laktam, kezdtek imaórákat tartani, nagy kitartással vettem részt rajtuk. Nagy érdeklődés töltött be engem, jobban, mint ahogy el tudom mondani. Tele voltam várakozással, hogy halljam a keresztyéneket imádkozni, aztán elkezdtem olvasni a Bibliámat, és a mai Igénkhez hasonló dolgokat találtam benne. Meglepő volt ilyen ígéretek olvasni, majd a keresztyének beszédét hallgatni. Amit mondtak, összevetve azzal, amit úgy tűnt, hogy gondoltak valahogy így hangzott: „Van egy szolgálatom a mai összejövetelen, amit el kell végeznem. Nem mehetek el anélkül, hogy meg ne tenném. Bizonyoságot akarok tenni arról, hogy a vallás jó dolog – nagyon jó dolog –, bár nem sokat nyertem belőle. Hiszem, hogy Isten imameghallgató Isten, meg sem gondolom, hogy engem meghallgatna, legalábbis nem sok haszonnal. Hiszem, hogy az imádság elhozza nekünk a Szent Szellemet, és mégis, bár mindig imádkoztam a Szent Szellemeért, soha nem kaptam meg.”

Ilyen jellegűnek tűnt az ő beszélgetésük és gondolkodásuk hangulata. El kell mondanom, hogy ez nagyon zavarba hozott. Tudom, hogy másokat is. Néhány év múlva a meg nem tért

embereknek ez lett az állandó ellenvetése. Így mondják: „Ha megtérnék, nem tudnék kitartani, olyan nehéz megkapni és megőrizni a Szent Szellemet”. Állítólagos keresztyénekre hivatkoznak, és mondják: „Nézzétek csak! Őket nem köti le a vallásuk, nem végzik komolyan Mesterük munkáját, és be is vallják. Nincs Szent Szellem az életükben, be is vallják. Ők élő tanúi annak, hogy ezeknek az ígéreteknek igen csekély a gyakorlati értéke”.

Nős, ezek a nyílt tények, és minden állítólagos keresztyének alaposan mérlegelnie kell ezeket. A tömegek keresztyén élete nem kevesebb, mint a nagy bibliai igazságok egyöntetű tagadása.

Gyakran, amikor arra buzdítom a keresztyéneket, hogy teljesebben be Szent Szellemmel, megkérdek tőlem: „Tényleg az gondolod, hogy ez az ajándék az enyém is lehet? Mindenkié lehet, aki akarja?” Ha példaként személyeket említasz meg nekik, akik a világosságban járnak, és telve vannak Szent Szellemmel, újból kérdeznek: „Vajon nem sajtáságos esetek ezek? Nem ők-e az a néhány kiváltságos, akik olyan áldásnak örvendenek, amely csak némelyké lehet?”

Észre kell vennünk, nem az a kérdés, hogy kevesen vagy sokan bírják-e ezt az áldást, hanem: gyakorlatilag mindenki számára elérhető-e. Megkaphatja-e valóban mindenki? Felajánlja-e Isten ténylegesen mindenkinek, a legmagasabb és a legteljesebb értelemben? Könnyű-e bírni ezt az áldást? Mivel ezek valóságos kérdések, vigyáznunk kell, hogy el ne hibázzuk az Ige tanítását erről a témáról. Vagy Krisztus tanúskodott hamisan erről a dolgról, vagy pedig mindenkinek rendelkezésre áll a Szent Szellem ajándéka, és könnyen el lehet nyerni. Szavainak jelentésével és hatáskörével kapcsolatban semmi kétségünk sem lehet. Fogalmazása teljesen világos. Mon-

danivalóját senki sem szemléltethette volna egyértelműbben és meggyőzőbben.

4. Hogyan magyarázható ez a befolyás, amely a gyülekezetet olyan alaposan átítatta, éspedig, hogy a Szent Szellemet ritkán lehet elnyerni bőséges, kielégítő teljességben, és akkor is csak nagyon nehezen?

Nyilván, ez a hatás a gyülekezet jelenlegi tapasztalatából nőtt ki. Csakugyan, mintha csupán kevesen bírnák ezt a tudatos közösséget Istennel a Szent Szellem által, mintha csak kevesen járnának valósággal Istennel, betöltve az Ő Szelle-mével.

Amikor azt mondom, hogy *kevesen*, meg kell magyaráznom, hogy ezt az állítólagos kerészténynek számához viszonyítva értem. Abszolút értékben ez a szám nagy, és mindig nagy volt. Olykor némelyek azt gondolták, hogy kicsi ez a szám, de tévedtek. Illés úgy gondolta, hogy egyedül van, de Isten tudomására hozta, hogy sokan vannak még, hétszázan, egy egész sereg, akik sohasem hajtottak térdet Baálnak. Általában a hetes szent szám használata nagy, meghatározatlan mennyiséget jelöl, sokkal nagyobb, mint a szószerinti értéke. Lehet, hogy itt is így van. Még *akkor* is, abban a rendkívül sötét korszakban, olyan sokan álltak rendíthetetlenül Isten mellett!

Érdekes tény, hogy a legtöbb kegyességgel bíró személyt gyakran a legkevesebbel rendelkezőnek tekintik, olyan kevesen vannak azok, akik Isten szerint ítélik meg a kegyességet. A valóságos evangélium hirdetői gyakran felüdülnek azáltal, hogy majdnem minden gyülekezetben találnak valakit, aki láthatóan elfogadja az evangéliumot. Észreveheted arckifejezésükből – ragyog a szemük, egész arcuk kipirul – csaknem úgy, mint a hegyről leszálló Mózes esetében.

Az állítólagos keresztyének általános tapasztalata nem az ő tapasztalatuk. Az általános tapasztalat, amely a Szent Szellem elnyerésének körülményességét eredményezte, kimondottan különbözik az ő átélésüktől. A névleges keresztyének nagy tömege nem bírja Isten Szellemét a Róma 8 jelentése szerint. Ők nem mondhatják el: „A Jézus Krisztusban levő élet lelkének törvénye megszabadított engem a bűn és halál törvényétől”. Rájuk nézve nem igaz, hogy „nem test szerint járnak, hanem Lélek szerint”. Viszonylag kevesen ismerik személyes, tudatos tapasztalatukból, hogy ők Szellemben élnek, és járnak.

Egy másik tényt mondok el. Látszólag sokan imádkoznak Isten Szelleméért, de nem kapják meg. Ha imaóra mégy, azt hallod, hogy mindenki imádkozik ezért az ajándékért. Ez így van a családban is, lehet, hogy még a kisházban is. Talán furcsa kimondani, de mégse adatik meg nekik. Mindentűt általános ez a tapasztalat, hogy sokat imádkoznak ezért az áldásért, és sokszor kudarcot vallanak az elnyerésében. Gyülekezetek éveken át imaórákat tartanak a Szent Szellemért könyörögve, de nem adatik meg nekik. Ennek a ténynek a vizsgálatából azt kell következtetnünk, hogy vagy az ígélet nem megbízható, vagy az imádság nem teljesíti az ígélet feltételeit. Nemsokára visszatérek erre. Pillanatnyilag az a dolgom, hogy megmagyarázzam azt az elterjedt véleményt, mely szerint Isten Szellemét nehezen lehet megkapni, és megtartani még imádságra kapott válaszként is. Ezt a tényt nyilvánvalóan a névleges keresztyének jelenlegi tapasztalatának lehet tulajdonítani.

Azt is el kell mondanom, hogy a gyülekezeteket olyan értelemben tanították Isten szuverenitásáról, hogy a Szent Szellem ajándéka csak alkalmoszerű, és úgy adatik meg, hogy ennek semmi kapcsolata sincs látható okokkal, semmiképpen sem függ bizonyos feltételeknek általunk történő teljesítésétől. A

szuverenitás megszokott jelentése kizárja azt a tényt, hogy Isten mindenki számára fenntartja ezt az áldást, az érette történő valóságos imádkozás feltételével. *Valóságos* imádkozásról beszélek, mert nemsokára azzal is foglalkoznom kell, hogy a gyülekezet sok látszólagos imádkozása a Szent Szellemért nem valóságos imádkozás. Hamis, önző imádkozás az, amely olyan sok félreértéshez vezet a Szent Szellem adományozásával kapcsolatban.

Lehet, hogy közületek néhányan emlékeznek arra, hogy egyszer elmondtam nektek az én tapasztalatomat, amikor elmémet nagyon foglalkoztatta ez az ígéret, és azt mondtam az Úrnak, hogy nem tudom elhinni. Ellentmondott tudatos tapasztalatomnak, és én semmit sem tudtam elhinni, ami ellentmondott tudatos tapasztalatomnak. Akkor az Úr szelíden és nagy irgalommal megdorgálta az én hitetlenségemet, és megmutatta nekem, hogy egészen én voltam a hibás, Ő egyáltalán nem.

Tömegek imádkoznak a Szent Szellemért, mint ahogy én is tettem, és ugyanúgy csalódnak, mert nem kapják meg. Ők nem tudatosak arról, hogy képmutatók lennének, de nem ismerik alaposan a saját szellemüket. Azt gondolják, hogy bármely áldozatot képesek meghozni kérésük elnyeréséért. Úgy látszik, nem ismerik fel, hogy velük van a baj. Nem képesek felfogni az ígéret gazdagságát és teljességét. Egészen megmagyarázhatatlannak tűnik előttük az, hogy imáikra nem kapnak választ. Gyakran belecizzadnak elméjük nagy fájdalomba, amint erőlködnek, hogy megfejtsék ezt a titkot. Nem tudnák elviselni, hogy Isten szavát hamisnak nyilvánítsák, és nem láthatják annak igaz voltát sem. Tapasztalatuk látszólagosan ellentmond Isten Igéjének. Ez a tény okozza kínzó tanácsatlanságukat.

5. Hogy lehet kibékíteni ezt a tapasztalatot Krisztus igazmondásával? Hogyan magyarázhatjuk meg ezt a tapasztalatot a tényeknek megfelelően? Hogy bizonyíthatjuk be ugyanakkor, hogy Krisztus tanításait azok nyilvánvaló értelme szerint kell elfogadnunk, és hogy azok szigorúan igazak?

Azt válaszolom, hogy amit alapigénk tanít az imádkozásról, össze kell vetnünk más igei tanításokkal. Például, az itt említett kéréssel kapcsolatban figyelembe kell vennünk azt is, amit a hittel való imádkozásról olvasunk (Márk 11:24); azt is, amit Jakab mond: „kértek de nem kapjátok, mert nem jól kéritek, hogy gerjedelmeitekre költsétek azt” (Jakab 4:3). Ha végrendeletet fogalmaznál, vagy kötelezvényt írnál, amelyben lekötelezed magad vagy az ügyintéződet, hogy kifizetsz bizonyos összegeket meghatározott feltételek mellett, nem tartanád szükségesnek többször leírni a feltételeket, csak egyszer. Ha a feltételeket egyszer világosan lerögzítetted, rátérsz az ígéret részletezésére. Senkitől sem várnád el, hogy az ígéretet elvállassa a feltételektől, és követelje az ígéretet a feltételek betartása nélkül. Arra se számítanál, hogy csalással vádoljon azért, mert nem teljesítetted az ígéretedet, ha a feltételeknek nem tett eleget.

Tény, hogy az imádkozásnak sok különböző kinyilvánított feltételét találjuk meg szétszórva a Bibliában. Bárki lenne is, aki szeretne elfogadhatóan imádkozni, annak bizonyára nem csak néhányat kell teljesítenie ezekből, hanem *mindeniket*. Gyakorlatilag a gyülekezet nagymértékben szem elől tévesztette a feltételeket, vagy legalábbis elmulasztott eleget tenni ezeknek. Például, gyakran imádkoznak Szent Szellemért önző indítékokból. Ez rémesen elterjedt. Valóságos indítékaik önzőek. Mégis Isten elé jönnek, gyakran és hosszasan sürgetik kérelmüket, valószínűleg alkalmatlankodó állhatatossággal. Mivel önzőek imájukban, Isten nem hallgathatja meg őket.

Lelkük mélyén ők nem készek megtenni vagy elszervenvedni Isten minden szent akaratát. Isten néhány gyermekét nagy szenvedések hosszú szakaszain vezeti át, nyilván azért, hogy szívüket megtisztítsa. Sokan imádkoznak tiszta szívért, és hogy a Szent Szellem tisztítsa meg szívüket, de fellázadnának, ha Isten, gondviselése eszközeként, szenvedést adna válaszul imáikra. Lehet, hogy Isten szükségesnek látja megfeszíteni benned a hírnév szeretetét, és ezért megpróbáltatások sorozatának vetne alá, amelyek hírnevedet a mennyei szelekig képesek elfűjni. Kész vagy-e legyőzött, önzetlen szívvel üdvözölni az áldásokat, még akkor is, ha csak ilyen fegyelmezés által kaphatod meg azokat?

Gyakran azért kéred a Szent Szellemet, mert csak személyes kényelmet és vigasztalást keresel, mintha cukorkából állna az egész szellemi élet. Mások igaziból önmaguk dicsőítéséért kérik. Szeretnék, ha nevük az újságok címdalán szerepelne. Annyira örvendetes lenne a kegyelem csodájaként kiemelkedni mint a legjelentősebb keresztyén. Ó jaj, milyen sokan jönnek Isten elé önző imáik különböző változataival! Még a lelkész is imádkozhat Szent Szellemeért kizárólag sötét indítékok hatására. Lehet, hogy nagyon szelleminek akar látszani, vagy nagy szellemi erővel rendelkezőnek a prédikációban és imában. Az is megtörténhetik, hogy el szeretné kerülni a kemény tanulást, amelyet a Szent Szellemmel nem bírónak folytatnia kell. Ő ugyanis nem tapasztalja a Szent Szellem tanítását és kenetét. Az ihletettséget is majdnem óhajthatja, mennyire megkönnyítené ez az ajándék a prédikálást és a tanulást. Úgy gondolhatja, hogy valóban sóvárog betelni Isten Szellemeivel, de nem jól kéri, hogy gerjedelmére költse Őt. A diák imádkozhat a Szent Szellemeért, hogy segítse a tanulásban. Mindemellett lehet, hogy becsvágya vagy lustasága készítette imádkozásra. Soha se felejtjük el, ha elfogad-

hatóan kívánunk imádkozni, egyet kell értenünk Isten indítékaival a Szent Szellem elnyerését illetően. Nincs itt semmi titokzatosság. Istennek nagy célja a gondviselésben vagy kegyelemben felénk megnyilvánuló szellemi kormányzás által az, hogy önzésünktől levetköztessen, és szívünket az Ő szívével hangolja össze az igazi szeretet szellemében.

Egyesek gyakran megoltják a Szent Szellemet éppen akkor, amikor Érte imádkoznak. Van aki a Szent Szellemért imádkozik, és ugyanabban a pillanatban elmulasztja észrevenni az Ő figyelmeztetését a saját keblében, vagy megtagadja az engedelmességet az Ő vezetése, ösztönzése iránt. Némelyek még mindig imádkoznak Szent Szellemért, hogy ez az ajándék helyettesítse önmegtagodást igénylő kötelességüket, amelyre Ő már régóta készíteti őket. Nem szokatlan ez a megtapasztalás. Ezek a személyek nagy valószínűséggel azt gondolják, hogy nehéz elnyerni a Szent Szellemet. Egy asszony női imaórára menet úgy vélekedett, hogy akarja a Szent Szellemet, és hogy odamenetelének ez az indítéka. Amikor ott volt, a Szent Szellem hangos imára buzdította, de ő ellenállt, és mentegetőzött.

Az emberek általában ellenállnak a Szent Szellemnek az általa választott lépések megtételében. Szeretnék alárendeltjükké tenni Őt, Ő pedig ennek a fordítottját akarja. Az áldásokat az általuk kiválasztott úton szeretnék megkapni, Ő viszont bölcsőbb, és a saját elgondolása szerint fog cselekedni, vagy veszteg maradni. Ha ők nem tudják elfogadni a Szent Szellem útait, nem lehet egyetértés. Amikor az emberek Szent Szellemért imádkoznak gyakran előfordul, hogy szeretnék rácröltetni a Szent Szellemre a kivitelezési móddal vagy körülményekkel kapcsolatos elgondolásaikat. Nekik tudniuk kell, ha Isten Szellemét elnyerik, el kell fogadniuk az Ő útait is. Hagyd, hogy Ő vezessen, a te dolgod, hogy kövesd. Nem kevésszer fordul elő, hogy állítólagos keresztyének állandóan

ellenállnak a Szent Szellemnek, még akkor is, amikor lát-szólagosan az Ő jelenléteért és erejéért imádkoznak. Amikor Ő szívesen vonná őket, ők parancsolni szeretnének Neki, és visszautasítják az Ő útain való járást az Ő vezetésében. Amikor valóságosan megértik, mit is jelent telve lenni Szent Szellemmel, visszalépnek. Ez több annál, és különbözik attól, mint amit ők elképzelték. Ők nem *ezt* akarták.

Nem nehéz elnyerni a Szent Szellemet, ha akarjuk Őt. Ez az akarat azonban magába foglalja önmagunk szándékos alárendelését az Ő irányításának és megfontolásának.